

DONA, VIDA, LLIBERTAT

AMB LA REVOLTA A L'IRAN

n° 182 - novembre 2022 - donatiu 2 euros

Editorial	pàg 3	Dona i LGTBI	pàg 12-13
Pàginas centrals	pàg 14-15	Sonia Rescalvo. Per l'avortament legal arreu!	
¡Amb la revolta a l'Iran!		La lluita ecològica és contra el capitalisme	pàg 16
Política:	pàg 4-7	Debats	pàg 17-18
UP i Defensa a PGE. La CUP, ¿alternativa?		Carta oberta a <i>Horitzó Socialista</i>	
Diada País Valencià: seguim en els carrers		Història	pàg 19-21
Sindical	pàg 8-10	55 anys assassinat Che; 1922: Marxa a Roma	
Nissan; Reducció de peonades del PER		Internacional	pàg 22-28
Pensionistes	pàg 11	Ucraïna: conferència de <i>Sotsialnyi Rukh</i>	
Després mobilitzacions 15O, seguir units el 19N!		No a la invasió d'Haití!; Vagas a França	

Marzieh Kanizadeh Absahne

Halis Dokgöz

L' Iran: la revolta de les dones i els pobles

De ben segur Mahsa Amini no va ser la primera dona assassinada a l'Iran a mans de policia de la moral, però aquest cop les dones i els pobles han dit prou! Ningú no dicta ni sap quan una gota més fa vessar el got. A la Mahsa la maten a Teheran, ella és kurda. I és a les regions del Kurdistan que neix la mobilització, però allà no s'atura i s'estén com la pólvora per tots els pobles i regions de l'Iran. El règim dels aiatol·làs respon amb una dura repressió que ja s'ha emportat almenys 240 vides i milers de ferits/des i detingudes, però la gent no s'atura. Comença la revolta.

La irrupció de la classe obrera amb els seus mètodes de lluita suposa un salt. Primer la vaga general al Kurdistan. Més tard són els i les treballadores del petroli, la clau de l'economia de l'Iran, que es posen en vaga. Amb la fi del dol als 40 dies de l'assassinat de la Mahsa, el passat 26 d'octubre, les mobilitzacions prenen molta força, malgrat els advertiments del règim. Es comencen a crear coordinacions locals, que son vitals per donar continuïtat a la lluita i definir objectius. Els recursos del règim per intentar criminalitzar la protesta van fracassant, ni el fet de ser dona, ni el fet de ser kurda atura la resposta unànime contra el règim: home o dona, kurda, balutxi o persa. Els moviments armats kurds de moment donen el protagonisme al moviment de masses. I el clam de lluita kurda «dona, vida i llibertat» és avui el de tots els pobles de l'Iran.

L'Iran és una de les potències regionals que pugnen pel control de Orient Mitjà.

La seva influència va ser decisiva -juntament amb l'aviació russa de Putin- per evitar la caiguda d'Al Assad a la revolució siriana, però també va ser clau en l'estabilització del règim d'ocupació de l'imperialisme nord-americà a Iraq. I a Líban. És per això que la revolta de les dones i els pobles de l'Iran obre la porta a altres pobles de la regió. I per això mateix, les crítiques dels imperialismes nord-americà i europeu a l'ofegament en sang de la revolta es fa amb la boca petita.

Som incondicionalment al costat de les dones i els pobles que lluiten, contra aquesta dictadura reaccionària. Rebutgem l'intent d'utilitzar la revolta des d'occident per agitar discursos racistes o islamofòbics. El que defineix la nostra posició és la lluita de classes contra el poder burgès i reaccionari de l'Iran. I no subordinem la nostra política a suposats interessos geoestratègics. La nostra lluita és la de la reconstrucció de l'internacionalisme de classe, per això és la lluita que uneix als pobles iranians, amb els sirians que van lluitar contra Al Assad, amb el poble iemenita atacat per Aràbia Saudita, i amb el poble palestí, brutalment reprimat per Israel.

El govern intenta desactivar el moviment pels salaris i pensions

Europa viu convocatòries de vagues obreres com no es veien des de fa temps: a Anglaterra els ferroviaris, treballadors/es de ports, metro de Londres o escombraries d'Edimburg. A Alemanya els ports del Mar del Nord, sector aeri, i ara salta a la vaga al metall. A França, va ser el sector aeri, més tard les refineries en vaga indefinida i les dues convocatòries de vaga general del 29 de setembre i 18 d'octubre, amb una nova pel 3 de novembre. Bèlgica i Holanda també. A Portugal i l'estat espanyol el malestar creix, salten algunes lluites, però manca aquesta centralització. Grècia prepara vaga per novembre.

A l'estat espanyol hem tingut vaga forta al metall de Cantàbria i mobilitzacions del sector aeri a l'estiu. Va saltar TMB de Barcelona també per salaris, a la primavera ho havia fet ensenyament

públic per acabar amb les retallades. La generalització de la lluita contra la pèrdua del poder adquisitiu dels salaris i pensions s'imposa, i per això el govern del PSOE-Podemos intenta aixecar primer la proposta de Pacte de rendes, un intent de limitar la pujada dels salaris, i, quan el Pacte no avança, intenta imposar les limitacions salarials a partir de l'acord amb CCOO i UGT per a la funció pública.

La patronal sap que la diferència amb els governs de l'entorn i la composició del Govern PSOE, IU, Podem, és el pes que té entre les direccions sindicals majoritàries, per això la patronal es queixa, però deixa fer. Han signat un 3'5% per 2022, un 2'5% del 23 i un 2% pel 24, amb unes revisions que poden arribar a 1'5% més. És a dir, un increment per a tres anys que només la inflació del 2022 probablement ja es mengi. Una vegada més les direccions de CCOO i UGT han acceptat una nova pèrdua de poder adquisitiu. Nefast.

L'acord marca la negociació col·lectiva al sector privat. Amb una posició majoritària de CCOO i UGT es signaven acords al metall de Navarra, Ourense i Tarragona, amb pujades lleugerament superiors a les dels funcionaris, però sense garantir el poder adquisitiu. A Barcelona estaven convocats a la vaga 27 i 28 d'octubre, però la signatura de l'acord desactivava la vaga. Només resisteix el metall de Bizkaia, amb una altra majoria sindical, que feien amb èxit les vagues del 27 i 28 i en tenen una altre pel 2, malgrat la patronal ja ha pujat el 6'5% pel 2022, però sense consolidar les clàusules de revisió.

Si la tasca política és la de construcció d'una alternativa de l'esquerra per la doble ruptura - amb el règim i el capitalisme-, no és menys decisiva la construcció d'una alternativa al sindicalisme de pactes i renúncies de les direccions de CCOO i UGT. **Cal construir i buscar acords mínims per mobilitzar des del sindicalisme combatiu. La mobilització del 15O a Madrid, impulsada pels pensionistes, exigint l'IPC per a salaris i pensions, podia ser l'inici d'un camí cap a la necessària vaga general, com a la resta d'Europa.**

31/10/2022

LI

Pressupostos Generals de l'Estat

La despesa de Defensa i el govern PSOE-UP

Unidas Podemos, en declaracions d'alguns dirigents, afirmen que no coneixien la xifra de l'increment de gairebé el 26% en polítiques de Defensa, altres admeten que sí que ho sabien. La ministra d'Hisenda, María Jesús Montero, ha assegurat que els seus socis estaven informats.

La despesa militar, segons el president Pedro Sánchez en «*el Pressupost Social més gran de la història*», inclou el compromís adquirit davant l'OTAN d'eleva la inversió en Defensa, fins al 2% del PIB de manera progressiva.

Tot i que abans que s'entrés a la fase decisiva de la negociació això semblava estar més o menys encarrilat al si de l'Executiu. Abans d'asseure's a negociar, Pedro Sánchez i els de Yolanda Díaz van pactar, no computar la major part de l'augment en Defensa en el sostre de despesa, perquè no competís amb les partides destinades a desplegar polítiques socials.

D'aquesta manera, el pressupost de Defensa era de poc més del 6%, una xifra inferior a ministeris socials com el d'Igualtat o el de Drets Socials. La resta dels diners s'inclourien com a crèdits extraordinaris i programes de modernització que no computen al sostre de despesa dels Pressupostos.

Així, la inversió de Defensa real augmentaria un 25,8% respecte a l'exercici anterior: de 9.791 milions el 2022 a 12.317 milions el 2023.

Pablo Echenique, portaveu d'UP, va declarar que Hisenda «*va amagar l'augment unilateral en la despesa en defensa*» i ho va qualificar de «*vergonya*», tot i que va precisar que, malgrat la «*deslleialtat del PSOE*», la seva formació continuarà en el Govern.

Aquest dimecres, la ministra d'Igualtat i secretària d'Acció de la formació morada, Irene Montero, va assegurar durant una entrevista que «*ens hem oposat amb total contundència a l'augment de la despesa militar*» i que «*mai un soci minoritari no ha aconseguit tant*».

Unidas Podemos, amb la despesa militar, confirma la coneguda frase de Marx (Groucho). «*Tinc*

aquests principis, però si no els agraden, en tinc d'altres». O el que Shakespeare, va posar en boca del Rei Ricard III, «*El meu regne per un cavall*», en versió espanyola; «*Les despeses militars per la meva butaca a la Moncloa*».

Al Congreso, les partides es voten per separat, encara que si una partida determinada és rebutjada, s'hauria de rectificar la resta del Pressupost.

Tot i això, altres vegades, han presentat esmena a la totalitat i han votat a favor d'un capítol específic, per la qual cosa no cal descartar que el PP, pugui donar suport a l'augment en Defensa, sobretot en tractar-se d'un compromís amb la OTAN. I UP, votí en contra de la partida de Defensa. Així la despesa militar es farà efectiva.

Però sigui una o altra la votació que facin, el que NO hi ha dubte és que UP continuarà al govern. Serà una nova versió de Felipe González amb l'OTAN; «*D'entrada NO*».

El govern del PSOE i UP, enmig d'una guerra a Ucraïna, on ja es parla d'usar armes nuclears, envien un projecte al parlament que serà per fabricar més armes de destrucció massiva i més guerres que posen en perill tot el planeta.

Guillermo Schelling

La CUP, alternativa?

Una altre oportunitat desaprofitada

A la nostra declaració de la Diada, apuntàvem que la CUP fos el pal de pallar necessari per construir una alternativa, que havia d'apostar decididament per la independència i el trencament amb el règim del 78 i girar a l'esquerra donant resposta a les necessitats dels i de les treballadores. Plantejàvem l'interrogant de si acabaria sent-ho o no. No havia passat ni un mes i constatem que s'ha perdut una altre oportunitat. Aquests són extractes del document enviat a la Coordinadora Oberta Parlamentària (COP) de la CUP-NCPG el 14/10/2022

1. El moviment popular s'imposa ... malgrat tot

Les xifres i la combativitat de la manifestació de la diada convocada per l'ANC, parlen per si soles. El moviment resisteix, malgrat tot. I al fer-ho, ha reblat la crisi del Govern i els seus partits, ERC i JxC.

La crida a la mobilització de l'ANC «*Tornem-hi per vèncer, Independència*» on s'afirmava que: «*La victòria de l'1 d'octubre del 2017 i la majoria independentista al Parlament no es poden malbaratar en taules de diàleg amb l'Estat espanyol i baralles internes*», van ser considerades per Aragonès com ofensives, va denunciar que els atacava a ells i no a l'Estat i va fer públic que no hi aniria. S'estalviava així els xiulets de l'any passat, argumentant una bateria d'arguments per desmobilitzar en la seva política autonomista, pactada amb el PSOE, de manteniment del règim. Junqueras (ERC) hi va afegir que la manifestació de l'ANC «*va en contra de molts independentistes*». Era clarament un intent de fer fracassar la mobilització, un boicot obert a la lluita al carrer, però les declaracions van resultar una provocació i va tenir l'efecte contrari: va incentivar la participació, a la vegada que radicalitzava el seu caràcter obertament contra ERC i el govern.

2. Fallida del govern ERC-JxC a mans de la mobilització

La crisi de govern va ser immediata, i Aragonès es reunia amb les entitats sense JxC. I l'esquerra s'obria també dins de JxC entre els consellers que no tenien cap intenció de sortir del Govern –amb Jaume Giró al capdavant- i Borràs i Puigdemont,

que es reunia amb l'ANC per abordar «aspectes estratègics» i l'aniversari de l'1-O.

Però l'ANC anava més enllà, amb l'exigència de «*O independència o eleccions*», i l'amenaça de presentar-se amb una llista cívica, si no s'aprovava una resolució el proper 27 de setembre al debat de política general amb «*El compromís de les institucions quant a activar la DI el segon semestre de 2023, pot donar tenir el tret de sortida en una gran mobilització ciutadana l'1 d'octubre de 2022, junt amb les institucions, per tal d'assegurar que la DI tingui lloc i sigui efectiva*».

11 setembre 2022

Immediatament, des d'ERC, començant pel cop de porta de Vilagrà, tots els dirigents van sortir a rebutjar la proposta, ratificant el que Aragonès havia dit a l'ANC. Tampoc JxC va trigar a rebutjar-la, però quedava suavitzada per la reunió amb Puigdemont. Mentre, Laura Borràs, tensava la crisi de govern posant sobre la taula els incompliments d'ERC del

pacte d'investidura. El *col·lectiu 1 d'octubre*, dins d'ERC continuava qüestionant la direcció.

La fallida del govern era total, esquerdat entre socis i dins de cada partit.

5 anys del 3 d'octubre de 2017

Un any més hem commemorat amb la Plataforma 30, l'aniversari de la vaga general més gran que hi ha hagut a Catalunya, la del 3-O 2017, contra la repressió del referèndum del 1-O. A més d'un acte amb els sindicats convocants llavors, representants de les organitzacions de la plataforma ens vam concentrar davant el símbol més gran de la tortura i la repressió a Barcelona, la comissaria de Via Laietana.

El desenllaç va ser l'ajustat resultat de la consulta de JxC que donava una majoria als de Borràs i Puigdemont, però deixava oberta la crisi interna, i accelerava la d'ERC amb el Govern abocat a buscar suports en Comuns i PSC per aprovar els pressupostos. Però els de Puigdemont sembla que ja preparen la propera recomposició al voltant de la llista cívica de l'ANC, a tenor de les declaracions de Cuevillas, mà dreta de Borràs.

La composició del nou govern d'ERC parla per sí sola de la seva voluntat d'apuntalar l'acord amb el PSOE, i deixar enrere qualsevol plantejament d'independència, alhora que garantir els acords amb la patronal.

3. L'enèsima ocasió desaprofitada per la CUP

En aquest panorama és on cal analitzar la posició de la CUP, quan ja eren bastantes les pancartes que a la manifestació de l'11-S equiparaven ERC-JxC-CUP, cosa que fins ara no havia passat de tuits.

I, en lloc d'aplicar el que s'havia acordat en múltiples COP de posar distància dels partits del govern, fem exactament el mateix que ells: va faltar temps per què el SN de la CUP sortís també a desqualificar la proposta de l'ANC afirmant que «no hi ha cap recepta màgica» per a la independència, arrencant-se amb ERC i JxC. Això encara és més greu quan la CUP-UNCPG no té un pla alternatiu, menys encara des de que es va deixar de parlar del referèndum -també «màgic»- que s'havia de fer en aquesta legislatura.

Per contra, el mateix SN afirmava que apostava per «generar les condicions de conflicte necessàries per poder exercir el dret a l'autodeterminació». Llavors, el que calia era seure amb l'ANC, discutir un pla activar la DI, construir plegats l'organització, la mobilització necessàries, impulsar amb l'ANC la convocatòria a totes les entitats, partits i moviments que ens reclamem de l'1 i el 3 d'octubre, i construir un **pla de lluita que arrenqui de la defensa de tots i totes les represaliades**. I això ho fem -en el marc de la greu crisi econòmica- des de la defensa de les classes populars... aquestes són les tasques que poden fer sortir el moviment de l'atzucac en què es troba. **Ens havíem d'haver posat al seu costat per mobilitzar**, en lloc de deixar aquest espai a Puigdemont, que ara apareix com el «més radical».

Ara l'ANC ja ha convocat la seva Conferència per agrupar l'independentisme. **Cal respondre-hi positivament**.

1.4. I ... la moció de confiança

Ja vam plantejar el març que era imperiós posar distància del govern d'ERC i JxC però que això no passava per exigir la qüestió de confiança. Ho vam repetir l'abril per escrit i el juny. En aquell moment ho vam perdre, però el moment polític en que això es concreta és el pitjor escenari. Dèiem: «Perquè l'objectiu no és fer caure el govern, perquè no n'hi cap altre, ni tenim un moviment al carrer capaç d'imposar l'agenda política... D'exigir al govern, cal fer-ho amb reivindicacions sentides per la gent, denunciant el seu incompliment i posant l'accent en que cal un gir a l'esquerra i per la independència».

Avui, en plena batalla entre ERC i JxC i crisi de govern oberta, era el moment menys apropiat per a defensar l'exigència de la moció de confiança, perquè lluny de posar distància amb els dos partits de govern, s'arrencava amb un sector d'ells -els qui fa 5 anys no van defensar la independència quan eren govern i ho tenien votat- i ens embolica en una troca que no ajuda a les necessitats del poble i les treballadores. Vam tenir sort que ningú hi votés a favor.

Cal canviar el rumb i analitzar què ha passat aquest setembre per ressituat-nos al costat dels

sectors populars. **La CUP-UNCPG cada cop més formem part de la desesperació del moviment independentista i no pas de l'alternativa necessària i, en la situació actual, això ens enfonsa a la irrelevància política**. I això porta a que, davant de les pugnes interburgeses del govern i els partits de l'espai independentista, quedem atrapatats en la dinàmica de crisi d'ERC i Junts. **Cal un gir urgent de la CUP-UNCPG per construir-nos com a motor d'una alternativa a l'autonomisme del Govern, una política decidida per a conquerir les àmplies capes d'independentistes decebudes que es segueixen mobilitzant, i un gir a l'esquerra entroncant amb les lluites contra la degradació que pateixen la classe obrera i els sectors populars**.

En aquest darrer aspecte, analitzàvem la situació de la classe obrera catalana amb la inflació galopant i salaris i pensions estancats, amb l'altre cara de la moneda de beneficis milionaris de l'IBEX i crides a la «contenció salarial». Però a més, alertàvem de que la política del BCE, amb els augments de les taxes d'interès i la proposta d'un pacte de rendes, empeny a l'estagflació (veure LI 181, setembre 2022). Les mesures populistes del govern PSOE-UP, o el pla de xoc d'Aragonès, son un traspàs de diners públics a mans d'empreses privades, sense

abordar el problema de fons. Cal defensar el poder adquisitiu de salaris i pensions i una intervenció de preus i dels beneficis amb impostos –o la nacionalització de les companyies estratègiques. La CUP-G hauria de ser essencial en el suport i impuls de les lluites i de l'exigència de la vaga general.

I acabàvem proposant que la COP de la CUP-UNCPG resolgués:

1. **Fer un gir urgent de la CUP-UNCPG per construir una alternativa a l'autonomisme del Govern**, una política decidida per a conquerir les àmplies capes d'independentistes decebudes que es segueixen mobilitzant, i un gir a l'esquerra entroncant amb les lluites contra els atacs a les condicions de vida i treball que pateixen la classe obrera i els sectors populars.

2. **Participar amb una línia de classe clara i definida, de la Conferència Nacional convocada per l'ANC.**

3. **Contra tota política assistencial i d'almoines per a mantenir els pagaments de les grans empreses, impulsar tota lluita contra tancaments i acomiadaments, així com per l'augment de sous i pensions amb l'IPC, donant suport a l'exigència de la vaga general.**

16/10/
2022

LI

9 d'octubre Diada del País Valencià

Seguim als carrers

Novament, la classe obrera valenciana ha sortit als carrers per a lluitar contra els intents de carregar sobre la seva esquena la conseqüència de la crisi capitalista, segueixen els desnonaments en els nostres barris, segueix la precarietat en el treball de bona part de la joventut, segueix la privatització dels serveis públics, segueix aquest govern empobrint als i les pensionistes i treballadores.

Aquest 9 d'octubre a València l'extrema dreta novament ha fet la seva aparició, aquesta vegada ha estat en la processó cívica (Acte institucional), amb l'exhibició de la bandera de Falange i salutacions nazis, que han estat consentides per la policia nacional. Igual que l'any 2017 on la inacció de la policia nacional va permetre que la manifestació alternativa fos trencada amb greus agressions de membres organitzats de l'extrema dreta.

A València ja estem acostumats a aquesta actitud de la policia Nacional, però existeixen dues vares d'intervenir per part dels cossos policials. A la tarda es va celebrar la manifestació alternativa convocada pel Moviment popular País Valencià, que engloba a l'Esquerra independentista i a col·lectius antifeixistes, amb el lema «Per la terra i contra el feixisme unim les lluites». Hi va haver un gran desplegament de policia nacional que en un moment determinat va encapsular al col·lectiu antifeixista i a la columna que venia del barri de Manila impedit que s'unís a la manifestació alternativa, adduint causes burocràtiques. El que s'entén és en realitat una provocació més afavorida per la Delegació de Govern que està en mans del PSOE.

Cal recordar que la tolerància de les forces d'ordre públic amb el feixisme no és nova, com va passar amb el desembarcament, el 18 d'octubre del 2020 en la localitat de Pego de la comarca de la Marina Alta (Alacant), d'una trentena d'ultres vinculats al CF Gandia durant un partit de futbol en l'estadi municipal d'aquesta localitat. Van desfilars per la població entonant càntics nazis i proferint amenaces, la guàrdia civil no va fer res per impedir-ho i van ser centenars de joves antifeixistes els qui acudiren a repel·lir-los en una concentració espontània.

Mentre alguns intenten blanquejar a l'extrema dreta sense donar-li importància als actes com els que aquest cap de setmana ha realitzat Vox amb cançons que exaltaven a tornar al 1936 o a l'aparició de signes feixistes a les nostres ciutats, encara existeix bona part de la joventut que s'organitza per a defensar-se de l'extrema dreta i de les actituds de connivència de qui ens governen. No podem permetre que aquesta tolerància es normalitzi, és cert que en molts casos l'aparició d'aquests grups d'extrema dreta pot semblar residual, no obstant això, hem d'estar atents i organitzar-nos davant aquests moviments intolerants que s'expressen en múltiples formes.

Carlos Rodríguez (País Valencià)

A dos anys i mig de la signatura del tancament de Nissan

I la reindustrialització?

El 4 d'agost del 2020 es signava l'acord per al tancament de Nissan. Per unanimitat (CCOO, UGT, USOC i CGT) i enmig d'una gran eufòria dels membres del comitè de Nissan, que no dubtaven a caracteritzar l'acord de tancament com una victòria històrica de la classe obrera. A partir d'aquest acord, els gairebé 2.500 de la plantilla matriu de Nissan rebrien indemnitzacions i un compromís de lloc de treball prioritari a la futura reindustrialització. Els sindicats de Nissan xifraven l'afectació del tancament en 25.000 treballadors/es que quedarien al carrer, a la deriva cadascun buscant una sortida, un cop s'havia enfonsat - sense comptar amb ells- la font principal de producció. Va ser l'ERO més gran que mai s'havia presentat a Catalunya.

Efectivament, el 31 de desembre del 2021 Nissan baixava la persiana. La multinacional tancava l'any amb uns beneficis de 1.607 milions d'euros. Se n'anava després de 40 anys, en què ha rebut ajudes públiques multimilionàries. Se n'anava sense soroll, enmig de la pau social que li asseguraven els sindicats de Nissan. Sense tornar els diners públics i a més amb la presència de Frank Torres -artífex del tancament- com a representant a la comissió de reindustrialització, una provocació.

A l'acord de tancament d'agost del 2020, va seguir un terrible rosari d'acomiadaments i tancaments

d'empreses subcontractades, unes que operaven dins de les fàbriques de Nissan (uns 1.000 treballadors/es més, que s'esgargamellaven a les mobilitzacions exigint «sota el mateix sostre, mateix dret») i d'altres externes. La política de la patronal de Nissan, d'acord amb les empreses subcontractistes, va ser anar deixant caure per separat una a una, començant per les majors Calsonic-Marelli i Acciona. El més greu era que els sindicats del comitè de Nissan, no només no havien comptat amb aquests i aquestes treballadores en signar el tancament, sinó que, a més, de garantir la pau social a Nissan, es comprometien a fer «els esforços més grans per contribuir a la pau social respecte dels proveïdors» (article 5 de l'acord), quin vergonya!

Els i les treballadores de les subcontractes, no importa amb quines sigles comptés al seu comitè d'empresa, van fugir dels sindicats que els havien venut i van acabar demanant els serveis al Col·lectiu Ronda d'advocats. Això va portar a un enfrontament entre les direccions dels sindicats i el Col·lectiu Ronda que actuaria com una cortina de fum a l'hora de deixar les subcontractes abandonades a la seva sort. Els que podien i havien de donar una perspectiva de classe estaven lliurats a la pau social i amb prou feines van fer algun gest de suport als vaguistes de les subcontractes.

Els intents d'unificar el moviment de totes les subcontractes d'anys enrere, sense continuïtat a la *Coordinadora de Subcontractes*, van portar a crear un *Moviment Alternatiu de Subcontractes*. Però la data de tancament es tirava a sobre i les empreses anaven separant i aïllant les lluites amb arranjaments a les indemnitzacions. La situació més greu la van tenir els bombers que, malgrat mantenir una vaga de més d'un mes i mig, van quedar al carrer amb els 20 dies per any que fixa la reforma laboral. Amb ells i les altres subcontractes vam estar fins a l'últim dia.

La reindustrialització.

A la declaració del 8 d'agost contra l'acord escrivíem: «*Com diuen triomf quan se signa el tancament?*», i ja advertíem: «**El tancament té data fixa i no està condicionat a l'arribada d'aquestes empreses.** És interminable la llista d'empreses que han tancat amb compromisos de reindustrialització que queden en res.» Amb el compromís de pau social, els 4 sindicats del comitè de Nissan es lligaven de mans i peus a la dinàmica pròpia de les empreses, a les seves anades i vingudes i als seus mecanismes de pressió per treure més i més diners públics. Només la mobilització independent dels interessos de les empreses podia obrir un altre camí.

Fins ara la realitat és que: a banda de la pròpia Nissan que mantindrà el seu Centre Tècnic amb 287 treballadors/es, a finals de juliol es va instal·lar l'empresa Silence, empresa controlada per Acciona de motos i cotxes elèctrics, que es compromet a contractar entre 110 i 150. Ens consten 37 contractes de la plantilla de Nissan, encara que els treballadors/es d'Acciona també es van quedar al carrer. I els dirigents sindicals de Nissan s'encenien quan els i les treballadores de les subcontractes es queixaven de ser tractades com a treballadors de segona i cridaven: «*no som rates, som subcontractes*».

Per tercer cop es prorrogava el concurs per resoldre l'adjudicació dels terrenys. Tampoc no és casualitat que mentre els nervis afloren entre els treballadors/es que veuen com ja han consumit molts mesos d'atur, les patronals juguen al ratolí i al gat per obtenir més fons públics, en forma d'ajudes o del manà dels fons europeus *Next Generation EU*, amb els *Projectes Estratègics per a la Recuperació i Transformació Econòmica (PERTE)*. A la segona entrega d'aquests dies *Hub Tech Factory SL*, també conegut com a *Hub de descarbonització*, que té presentat un projecte per quedar-se amb els terrenys industrials, percebrà 107,85 milions d'euros. I queden més entregues a principis del 2023, ja que encara hi ha centenars de milions de diners públics per continuar lliurant. Per la seva banda, les empreses logístiques també pressionen per quedar-se amb els preuats terrenys, davant l'escassetat de sòl a la ciutat.

Consulta a la web, el suplement amb les nostres reflexions durant el conflicte

i els articles "Nissan, com diuen triomf quan es signa el tancament?" i "Nissan, un any després"

(<http://luchainternacionalista.org/spip.php?article3960> i <https://luchainternacionalista.org/spip.php?article4275>)

Els 4 sindicats de Nissan estan d'acord que es lliurin diners públics a mansalva a les grans corporacions patronals? Sembla que sí, perquè no hem llegit una sola línia que digui prou d'entregar diners públics al xantatge de les multinacionals. Que aquesta ha estat moltes vegades la política de les direccions de CCOO, UGT o USO, no seria una novetat, el que de veritat fa mal és que no hi hagi hagut una veu crítica que es negués a signar l'acord de tancament, que aixequés el projecte –que es tenia- per exigir la nacionalització per fer una empresa pública assegurant una transició energètica; que exigís la devolució dels diners públics rebuts per Nissan. Que unís els 25.000 treballadors/es en un sol moviment, buscant el suport social i popular. Que avui digui que està en contra que es lliurin fortunes per a les empreses. Aquest sindicat estava cridat a ser la CGT, però no va ser. Sense autocrítica és difícil encarar el proper futur, perquè el temps de deslocalitzacions industrials, amb els seus tancaments i acomiadaments, no s'ha acabat.

26/10/2022

Josep Lluís de l'Alcàsser Fabregat

Govern PSOE-IU-UP: rebaixa de les *peonás* del *Programa de Fomento de Empleo Agrario (PER)**

**«...pa per avui i fam per demà,
que no solucionen en res el problema del jornalер...»**

El Govern anuncia a «bombo i platerets» la rebaixa de les peonades per poder cobrar el subsidi agrari i la renda Agrària de la qual som beneficiaris els i les jornaleres andaluses i extremeñyes.

Una mesura, més aviat, amb certa intencionalitat política electoralista que no aborda la trista realitat que pateix el jornalер al llarg de la seva història: la Reforma Agrària i la qüestió de la propietat de la terra.

Continua per tant vigent, la signatura del patró com a requisit indispensable per poder cobrar el subsidi agrari, sense que cap Govern que presumeix o va presumir de progressista ho derogui.

Una signatura del patró terratinent perquè un jornalер/a no només tingui dret a un miserable subsidi, sinó que depèn de la signatura de l'«amo» per poder donar-se de baixa per malaltia comuna.

Aquí sempre s'ha posat al jornalер per sota del terratinent, des que havia de treballar de sol a sol per salaris de gana. Abans es necessitava un salari miserable per poder sobreviure i ara es necessita la signatura del patró per cobrar un miserable subsidi i poder malviure.

Quin sentit té que en ple segle 21 hi hagi el requisit de la signatura del terratinent per poder tenir dret a un subsidi, excepte el de seguir atorgant als amos de les terres el poder de controlar la vida dels jornaleres als pobles?

La signatura del patró augmenta la corrupció, el frau i la humiliació dels treballadors/es del camp, sotmetent-los, fent-los perdre la seva dignitat en pidolar unes peonades de patró en patró.

Fa anys quan es va signar el decret 2.697/1986 pel qual s'establí la signatura del patró com a

requisit imprescindible per cobrar el subsidi agrari, un alt càrrec polític socialista de la Junta d'Andalusia va dir amb menyspreu: «*Veurem ara a on troben gent per a les seves mobilitzacions el SOC i CCOO*». Un sistema que va adormir i va canviar les consciències de molts treballadors convertint-los en pensionistes dòcils i resignats.

El Govern actual aconsegueix així un rèdit polític fent creure que vetlla pels interessos dels jornaleres i alhora aconsegueix més credibilitat i suport entre la burgesia terratinent que no tem, en cap moment, per una veritable Reforma Agrària, ni vagues, ni revoltes jornaleres, mentre els jornaleres estan ocupats pendents de subsidis i de veure si surten o no a les obres del PER.

Els terratinents segueixen d'aquesta manera tenint un gran pes als pobles, decidint no només qui treballa a les terres, sinó qui cobra o no el subsidi. Mentrestant, ells augmenten els seus beneficis amb grans collites, ajudes milionàries i l'ús de maquinàries modernes a les recol·leccions.

No deixa de ser una controvèrsia, que un govern d'«esquerres» segueixi obligant als i a les jornaleres andaluses i extremeñyes a presentar peonades signades pel patró. Mentre permet que els patrons terratinents facin frau a la Seguretat Social no apuntant totes les jornades reals als treballadors/es del camp i no es controlen els abusos, els robatoris als salaris i l'explotació als *tajos* per part d'una patronal agrària que mai no va complir les lleis laborals ni els convenis col·lectius. Una patronal que, com bé diem abans, decideix qui cobra o no el subsidi, però que no està obligada a complir les seves responsabilitats amb els treballadors.

Per moltes rebaixes de penes que hi hagi, mentre no desaparegui aquest requisit, continuarà el frau, el tripijoc, l'amiguisme i la clientela política.

L'engany i els abusos els practiquen aquelles persones que no són, ni mai no ho van ser, obrers agrícoles. Aquests són els majors beneficiaris i els que amb més facilitat aconsegueixen les peonades, segons siguin amics o familiars de terratinents, encarregats o *manijeros*.

La realitat és que gent que no ha trepitjat el camp en la seva vida, cobren el subsidi agrari amb més facilitat i en perjudici dels veritables jornaleres/es amb l'esquena trencada, les mans calloses i els ossos mols.

(segueix a pàg 20)

Cal la unitat i la mobilització del conjunt de la classe treballadora

Manifestació del 15-0: La política de retallades i privatitzacions va unir a treballadors, pensionistes i moviments socials...

La manifestació del 15-0 a Madrid va ser un èxit de la mobilització conjunta del moviment pensionista i dels sindicats combatius, moviments socials i organitzacions. Va concentrar un gran nombre de pensionistes i de treballadors i treballadores que es van mostrar contraris a les polítiques que està aplicant el Govern de coalició PSOE-UP contra el conjunt de la classe treballadora, amb la Reforma Laboral i la de pensions. Una reforma que està en la segona fase amb més retallades en negociació amb CCOO-UGT i la Patronal, un nou Pacte de Toledo. I, sobre la taula, l'intent de portar endavant un Pla de Rendes que mantingui els salaris per sota de l'IPC Real.

Ni tan sols la voluntat del Govern de frenar la mobilització amb l'anunci, dies abans, que aplicaria un 8,5% d'augment de les pensions pel 2023 amb base a les previsions de l'IPC Mitjà va frenar la mobilització, sinó que fins i tot la va fer créixer. Els pensionistes estem farts de promeses incomplertes, i sabem que el Govern no dubta a l'hora de seguir les directrius de Brussel·les. Portem un 7,5% de pèrdua de poder adquisitiu de les pensions entre 2021 i 2022, que segons la reforma de 2021 no recuperarem en derogar el Govern l'IPC Real i la «paguilla» de salvaguarda de l'IPC a final d'any que havíem arrencat al PP en el 2018 i que ara exigim recuperar.

A la capçalera de la manifestació es posava l'accent en la necessitat de tornar a l'IPC Real per a pensions i salaris i acabar amb la bretxa de gènere i, com a mesura immediata, s'exigia la pujada de la Pensió Mínima segons la Carta Social Europea. A més, també apareixia un posicionament clar contra els plans de Pensions d'Empresa, contra les penalitzacions en la jubilació, contra la prolongació

de l'edat de jubilació i per la defensa dels llocs de treball i la plena ocupació.

La participació dels moviments socials va ser significativa en la defensa dels serveis públics i contra la seva deterioració per les privatitzacions, per un habitatge digne i el control dels lloguers, residències públiques, llei de dependència....

Malgrat els enganys del Govern PSOE-UP i dels intents de separar la política de Calviño i Escrivá de la resta de l'Executiu, en particular d'Unides Podemos, els pensionistes representen l'únic moviment d'oposició real que té el Govern. El moviment pensionista porta molts anys mobilitzant-se al carrer defensant un programa—especialment la COESPE— que no tan sols defensa els drets dels i les pensionistes, en particular els de les dones, sinó que els lliga als de la classe obrera i la joventut.

Que s'impulsi la vaga general, amb el suport dels pensionistes

Precisament per aquestes polítiques contra la classe treballadora, és necessari que els sindicats alternatius comencin a treballar en la convocatòria d'una vaga general pels salaris i pensions i que el moviment pensionista la secundï. Perquè sense un salari digne no hi ha una pensió digna.

Per un pla obrer de mesures que són urgents és necessari un acord entre organitzacions de pensionistes, sindicats combatius i moviments socials, fent una crida a les bases dels sindicats CCOO i UGT per a construir i secundar la vaga general. Motius en tenim. Que es discuteixi en els centres de treball, a les universitats i que, tots i totes, treballadors, pensionistes i estudiants, la secundem.

Per això cal seguir amb les mobilitzacions previstes, cap al 19 de novembre en tot l'Estat.

GOVERN QUI GOVERN,
ELS DRETS I LES PENSIONS ES DEFENSEN.

Pensionistes de LI

Sonia Rescalvo, ni oblit ni perdó!

L'octubre passat es complien 31 anys de l'assassinat de la Sonia Rescalvo Zafra, el primer assassinat trànsfob de què es té constància a l'Estat espanyol. La Sonia va arribar a Barcelona amb 16 anys i sempre es va identificar com a dona trans, parlant obertament encara en l'època de la *Llei de perillositat social* del franquisme, derogada el 1995 del Codi Penal.

En el moment del seu assassinat, la Sonia tenia 45 anys i vivia al carrer. La matinada del 6 d'octubre de 1991, la Sonia dormia amb una amiga, la Dori, a la glorieta del parc de la Ciutadella, quan un grup de neonazis va entrar al parc i els van donar una brutal pallissa, deixant morta la Sonia i greument ferida la seva companya. Quan els assassins van confessar el crim, lluny de penedir-se'n, se'n van mostrar orgullosos i van qualificar les víctimes d'«escòria de la societat».

Encara que el cas va ser molt mediàtic, el tracte que en van fer els mitjans va ser denigrant, utilitzant el *deadname* de la Sonia i referint-s'hi com a «homosexual transvestit». Tot i així, l'assassinat de la Sonia va marcar un punt d'inflexió en el tracte dels crims d'odi, i ara és un símbol de lluita pels drets de les persones trans.

La Sonia és una víctima més d'aquesta societat capitalista i patriarcal que ens sobre explota, ens agredeix i ens condemna a la marginalitat. L'assassinat és la punta de l'iceberg de tota la violència

LGBTfòbica que encara avui patim diàriament.

Com a col·lectiu hem de denunciar i enfrontar els discursos d'odi dels partits de dreta

i ultradreta que legitimen la violència cap a nosaltres. Però també hem de denunciar les polítiques dels partits suposadament progressistes que no fan res per a garantir els nostres drets més bàsics, com és el cas recent del PSOE que, alineant-se amb el PP i VOX, vota continuar postergant una llei Trans i LGBT que, tot i que sabem que no canvia de fons la situació en què vivim, suposaria un gran avenç pel col·lectiu.

Per totes les que han patit la violència d'aquest sistema cisheteropatriarcal, hem de continuar organitzant-nos. Perquè sabem que l'única manera de conquerir drets és lluitant-los als carrers.

Per la Sonia Rescalvo, ni oblidem ni perdonem!

Cristina Darriba

28/9. Crit glo els drets es de

Com cada 28 de setembre, en el marc del dia internacional pel dret a l'avortament, les dones i dissidències hem exigit als carrers el nostre dret a decidir sobre el propi cos. Dret que hem guanyat amb la mobilització en la majoria dels països del món però que, davant la crisi econòmica i social es veu amenaçat pels governs capitalistes, les esglésies i els sectors més conservadors i reaccionaris de la societat.

Amb la decisió de la Cort Suprema dels EUA que va derogar la decisió «Roe vs Wade» de 1973 que habilitava el dret a l'avortament en tot el territori es va avançar en la criminalització de la pràctica en la majoria dels Estats nord-americans. Amb aquest atac que Trump festeja i que Biden utilitza electoralment, les qui més es veuen afectades són les migrants i pobres que s'arrisquen a les conseqüències de la clandestinitat i dels avortaments insegurs.

És un perillós precedent que està sent utilitzat per sectors reaccionaris en altres països per a avançar en mesures similars. A Hongria per exemple, el govern neoconservador va signar un decret, setmanes enrere, pel qual s'obliga a escoltar els senyals vitals del fetus abans d'avortar. O a Itàlia, on el govern ultradretà de Meloni ja ha amenaçat públicament amb restringir el dret a l'avortament. De fet el partit de Berlusconi, «Forza Itàlia» (FI), ha presentat un projecte en defensa de «la capacitat jurídica del fetus».

En altres llocs, la mobilització planteja aconseguir avenços en els nostres drets sexuals i reproductius, inclosa la interrupció voluntària de l'embaràs. A l'Estat espanyol està en tràmit parlamentari una

bal per l'avortament legal: defensen i aconsegueixen als carrers

reforma de la llei d'avortament actual que recuperaria i avençaria en aspectes fonamentals com per exemple, garantir aquest dret a les menors de 16 i 17 anys -qüestió que va ser eliminada en el seu moment pel Partit Popular- o acabar amb els tres dies de reflexió que s'imposen actualment a tota persona que decideixi avortar. És una lluita oberta i per definir-se ja que la resposta dels sectors més conservadors i reaccionaris del Partit Popular i de VOX ja es fa sentir en contra. Més encara, aquest últim partit acaba de presentar en el Parlament de Catalunya una moció per

acabar amb el finançament a les organitzacions feministes que són part de la xarxa d'assistència i acompanyament d'avortaments. Pel que, més que mai i com sempre, serà la mobilització als carrers la que defineixi aquesta lluita així com la necessitat d'avançar en altres aspectes claus com la garantia d'aquest dret en la sanitat pública així com l'accés per a totes les dones, independentment de la seva situació administrativa. El caràcter públic, lliure, universal i la gratuïtat és l'única manera d'impedir que la mercantilització de la interrupció d'embarassos no desitjats, es converteixi en un privilegi, deixant fora del seu legítim dret a les dones treballadores i dels sectors populars.

Exigim pressupost per a la salut de les dones i dissidències amb base al no pagament dels deutes externs. Ja n'hi ha prou de criminalitzar els nostres drets. Llibertat a les preses per avortar. Prou de negar atenció en salut a les dones. Ni una mort més per avortament clandestí.

Per un major pressupost a l'educació, per a brindar una educació sexual integral sense estereotips sexistes, amb un enfocament feminista i que fomenti l'autonomia sobre els nostres cossos i la llibertat per decidir sobre la nostra sexualitat. Exigim la fi del finançament a tota mena d'organitzacions religioses i antidrets.

El dret a decidir també ha de ser garantit per a aquelles que decideixin ser mares. Que els governs garanteixin les condicions econòmiques per a maternitats lliures i sanes, per això exigim que el

treball domèstic i de cures sigui reconegut socialment, assumit des dels governs, per a alliberar les dones de les dobles o triples jornades, a través de centres de cura, bugaderies i menjadors públics. Que es respectin els drets laborals per a totes les dones treballadores, amb salaris dignes i seguretat social.

Des de Lluita Internacionalista i la Unitat Internacional de treballadores i treballadors - Quarta internacional (UIT- CI) cridem a la mobilització internacional feminista per a lluitar pels nostres drets democràtics més elementals com és el dret a decidir sobre els nostres propis cossos. Seguim l'exemple de lluita de les dones iranianes, les qui es mobilitzen en rebuig a l'assassinat de Masha Amini, detinguda i torturada per portar mal posat el hijab i, en senyal de protesta, es tallen el pèl i cremen els seus hijab. En tots els països del món, continuem lluitant als carrers com a dones treballadores i dissidències per a aconseguir les nostres reivindicacions amb independència dels governs i les agències internacionals, en el camí d'aconseguir un govern de la classe treballadora capaç de construir una societat socialista, sense opressió i sense explotació. Per això ens organitzem: perquè el patriarcat, el racisme i el capitalisme caiguin junts.

Rosario Mendieta

L'Iran: rebel·lió de les dones contra l'assassinat de Masha Amini

La mort de la jove Masha Amini ha desfermat una onada de protestes massives a l'Iran. Amini surt a les imatges de càmeres de seguretat col·lapsant en un centre de «re-educació» on va ser portada per la policia de la moralitat de l'Iran per a rebre «orientació» sobre la seva vestimenta. Aquesta policia forma part de les forces de l'ordre del país i té la tasca de fer complir les estrictes normes patriarcals de República islàmica de l'Iran, inclòs el seu codi de vestimenta que obliga les dones a portar vel o *hijab* en públic.

Després de la mort de la jove, centenars de milers de dones arreu de tot el país es van tallar els cabells i es van treure i van cremar els seus *hijabs* a les places. També s'han vist milers de vídeos de protestes populars de dotzenes de pobles i ciutats, des de la capital Teheran fins a bastions més tradicionalment conservadors com Masha. Masha Amini, de 22 anys, és d'origen kurd. En almenys dotze ciutats de la província del Kurdistan iranià, els comerços van tancar després que les organitzacions kurdes d'oposició al règim van convocar una vaga.

Les imatges que arriben des d'aquest país mostren a algunes manifestants corejant: «Dones, vida, llibertat». Es pot veure com de forma valenta s'enfronten a la brutal repressió i com es treuen els seus vels del cap i els cremen, també s'han vist imatges de dones que criden «Mort al dictador» en contra del govern i del líder suprem l'aiatol·là Ali Khamenei. El govern iranià ha tallat internet per a evitar la convocatòria de noves mobilitzacions.

Des de Dones de la UIT-QI ens solidaritzem amb les valentes protestes de les dones, que en aquell país, continuen sent violentament oprimides pel govern capitalista i autoritari del president Ebrahim Raisi i les forces policials només pel fet de no portar «ben posat» un vel. Així mateix, repudiem a la policia iranià que està reprimint violentament les protestes i mobilitzacions populars on ja es poden comptabilitzar centenars de detencions de manifestants i almenys quatre manifestants han mort a causa de la repressió, segons l'organització Hengaw per als Drets Humans. Ens posem a disposició i fem una crida a totes les organitzacions feministes, polítiques i de Drets Humans a repudiar aquests gravíssims fets i a realitzar accions unitàries en solidaritat amb les dones i el poble iranià.

21/9/2022

Dones de la Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors- Quarta Internacional (UIT-QI)

"L'assassinat de Masha Amini: Volem veure el got. Volem

La diàspora iranià s'ha mobilitzat arreu del món en suport al moviment a la revolta a l'Iran, que ja s'han convertit en el principal desafiament al règim dels aiatol·làs en els 43 anys d'història. Entrevistem Nika Shakarami, pseudònim d'una activista iranià que es va exiliar a Barcelona fa només quatre anys, segueix en contacte amb els seus companys i amics a l'Iran i participa a l'organització de les protestes aquí. Ha triat aquest nom en homenatge a una noia de 16 anys assassinada per la policia a l'actual onada de protestes.

LI.- Com expliques que l'assassinat de Mahsa Amini, una noia desconeguda, hagi desencadenat aquesta revolta?

NS.- Masha podria haver estat qualsevol de nosaltres, podria haver estat la filla de qualsevol família. Gairebé totes les dones iranianes que no porten el *hijab* [mocador que cobreix el cap] col·locat de la manera que el règim exigeix, han patit repressió. Des de fa uns anys moltes famílies tenen por, perquè les seves filles decideixen no seguir les estrictes normes, la nova generació és més lliure, no va viure la guerra i no té tanta por. Elles són la nostra esperança. I l'assassinat de Mahsa va causar tristesa i enuig a tot el país. Una altra raó és que era una nena innocent que havia viatjat a Teheran per visitar la ciutat: no era una activista política i social. El seu assassinat va demostrar que ningú no està fora de perill, encara que vulguis tenir una vida tranquil·la. I també és important que era una noia kurda: representava no només les dones sinó tots els grups d'iranians que pateixen el racisme del règim per motius ètnics o religiosos. Els kurds van començar les protestes per Mahsa i en totes les ciutats de l'Iran els van respondre i van sortir també als carrers en el seu suport. L'assassinat de Mahsa va ser la gota que va fer vessar el got: tots volem la fi del règim de la República Islàmica. Als carrers es crida: Dona, vida i Llibertat; Fora el dictador; Llibertat; i No volem la República Islàmica.

LI.- Ens pots explicar una mica més com funciona l'opressió de la dona a l'Iran?

NS.- La discriminació contra les dones és sistemàtica a l'Iran. Des dels 7 anys, si una nena no fa servir *hijab*, no pot anar a l'escola, després a la universitat i després no pot treballar sense *hijab* o fins i tot si no porta el tipus de *hijab* que exigeix el règim. Depenem del permís del marit per viatjar, treballar o decidir la ciutat on volem viure. Si et divorcies només pots quedar-te amb els teus fills fins que compleixen els

Masha Amini va ser la gota que va fer caure la fi de la República Islàmica de l'Iran"

7 anys, i després la custòdia és per al pare, tret que demostris que té una addicció o problemes morals, cosa que és molt difícil. L'herència de les nenes és la meitat de la dels nens i la pena per assassinar una dona és inferior a la que s'imposa per matar un home. Hi ha moltes lleis com aquestes. Només per posar un exemple que vaig viure en persona: als 13 anys em van detenir perquè deien que portava els llavis pintats: no era veritat, però la policia me'ls va refregar amb força fins que vaig sagnar, i llavors van dir que la meva sang era pintallavis.

LI.- Una de les característiques aquesta revolta és que s'hi han sumat tots els pobles de l'Iran, des dels kurds, fins als balutxis i la resta.

NS.- Durant molts anys, la propaganda del règim va dir que els pobles que viuen a les zones frontereres volen separar-se o que odien la resta de pobles. O van tractar de dir a cada ètnia que està sola i ningú no se'n preocupa. Però la realitat no era aquesta: per posar un exemple, quan hi va haver desastres naturals com inundacions o terratrèmols, sobretot a les zones més desfavorides, tothom es va mobilitzar per ajudar. Ara amb les xarxes socials, ens hem pogut veure i parlar directament i entendre que tenim aspiracions comunes, que només ens tenim els uns als altres i que el problema no són els pobles sinó el règim. Els representants kurds han tingut una resposta molt intel·ligent, cridant tots els pobles de l'Iran a sortir al carrer. Avui dia, tots sabem que per aconseguir un Iran lliure i una vida millor, l'única manera és estar més units, respectar-nos i donar-nos suport mútuament. La gent de Teheran crida el nom de Zahedan i a Tabriz criden el nom de Sanandaj i a Zahedan criden Teheran i Mazandaran.... Gràcies a les cadenes de televisió opositores en llengua farsi de fora Iran i especialment a les xarxes socials, podem saber què els està passant als altres i recolzar-nos. Al meu entendre aquest ha estat el principal motiu que el règim intenti tallar internet i filtrar les xarxes socials: vol que ens tornem a perdre els uns als altres.

LI.- Quina és la situació econòmica i les condicions de vida de la gent treballadora a l'Iran?

NS.- És molt dura. El lliardar de pobresa a l'Iran, segons una investigació periodística, és d'uns 550 euros al mes, però el salari mínim és tres vegades menys que això. I sabem que a molts treballadors els paguen encara menys. Per a les dones aquesta situació és mil vegades més difícil, perquè normalment se'ls paga menys que als homes, han de treballar amb hijab, no se'ls permet fer algunes feines, i moltes han

patit assetjament sexual. De fet, en molts casos l'abús verbal es converteix en una rutina. En els darrers anys algunes dones van intentar entrar a les organitzacions obreres i trencar la seva configuració: alguns casos els homes les van rebre bé, però el règim els va reprimir més i ara molts activistes pels drets laborals (homes i dones) són a la presó.

LI.- Hem vist vagues estudiantils a la universitat, també del professorat de secundària o a la indústria petrolera i la del vidre. Com s'organitzen?

NS.- No hi ha una organització única que centralitzi les protestes : cada universitat i cada fàbrica té el seu propi nucli i es coordinen sobretot a través de les xarxes socials. A cada lloc els activistes organitzen el seu pla als seus nuclis i després el publiquen a les xarxes socials i a les televisions en idioma farsi fora de l'Iran i altres grups decideixen recolzar-los. És el que podríem anomenar una organització orgànica. Ho fan així perquè el règim té espies per tot arreu i reprimeix qualsevol líder o coordinador de la manera més brutal.

Dona, Vida, Llibertat
LA REVOLTA DE L'IRAN

Xerrada-Debat amb:
Masha Safavi, activista iraniana
Cristina Mas, LI

Dilluns
24 d'octubre 19h

Casinet d'Hostafrancs
C/ Rector Triadó, 53
Metro: Estació de Sants

LI Lluita Internacionalista

Dona, Vida, Llibertat
Parlem sobre les protestes a l'Iran amb:

Masha Safavi Activista iraniana
Cristina Mas Lluita Internacionalista
Silvia Pando Col·lectiu Akeharre

#MahsaAmini #NikaShakarami #IranProtest2022

Dijous 20 d'Octubre
19:00h

Organitza:
LI Lluita Internacionalista
AKA Lluita Anticapitalista
LRA Lluita Republicana

Espal La Figa
Carrer Sant Antoni, 22
L'Hospitalet de l'Obregat
Barcelona

La lluita ecològica es contra el capitalisme

El món on vivim és cada dia una mica més hostil per a la vida humana i animal. La proliferació de malalties infeccioses, condicions meteorològiques adverses i escassetat de recursos són problemàtiques cada cop més properes a la gent i la repercussió de les quals sens dubte notem en pròpia pell. De tota manera, res d'això no és nou per a la humanitat: sempre hi ha hagut epidèmies, huracans, sequeres i lluites pels recursos. El problema és que aquests fenòmens estan augmentant en freqüència i magnitud, així com apareixent en zones del globus on mai abans no s'havien vist. Ja fa temps que s'ha demostrat científicament que aquesta situació és deguda a l'activitat humana derivada de la producció i el transport capitalistes¹

Cal entendre que el rol destructiu que exerceix el capitalisme sobre la humanitat i la natura no és simplement conseqüència de la innocent producció generada amb les millors intencions socials, sinó que entre totes les opcions de producció (geogràfiques, de tractat de residus etc.), el capitalisme i el seu lliure mercat sempre escullen la que genera més marge de benefici als seus accionistes, que a més sol ser la que té més impacte negatiu sobre el benestar social i ambiental. Aquesta dinàmica ens ha portat al conegut fenomen global de la deslocalització del treball cap a països de la perifèria de l'imperialisme, que el mateix sistema ja s'ha assegurat que tinguin regulacions més laxes tant en àmbit laboral com ambiental, permetent desforestacions, abocaments i tractes inhumans que no es permetrien a les metròpolis imperialistes. És

a dir, la destrucció ambiental és possible per la dominació de classe.

Per tant, el capitalisme no només no desenvolupa les forces productives² en aquesta etapa, sinó que les està destruint.

La Covid-19 és un exemple clar del que es podria evitar amb polítiques antiespecistes, que aconseguirien dificultar la transmissió de malalties entre animals causades per la destrucció de casa seva i l'amuntegament i la insalubritat en la seva producció, transport i comercialització.

Pel que fa a l'escalfament global i l'efecte hivernacle: el CO2 és un dels 4 gasos juntament amb el metà, l'ozó i l'aigua que més contribueixen a l'escalfament de la terra, i el que té una autoregulació més complexa amb els sistemes biològics del nostre planeta. Les temperatures globals pugen de mitjana cada any. Aquest fenomen tèrmic és el causant directe de la descongelació de microorganismes hostils per a la vida animal, la pujada del nivell del mar i l'increment d'esdeveniments meteorològics adversos com ara inundacions, huracans, tifons i sequeres. Aquests factors sumats a l'augment de l'acidificació dels oceans i a la desestabilització consegüent de la cadena tròfica marítima, provocarà fets sense precedents, amb previsibles migracions climàtiques i extincions massives.

(segueix a pàg 20)

Transició ecològica

L'imperialisme europeu i sectors liberals ianquis advoquen pel consens burgès, clarament visible en institucions com l'ONU, de crítica als negacionistes. El problema és que no poden proposar mesures de fons que vagin de la mà de les necessitats empíriques del ritme de destrucció capitalista i del risc que comporta per a l'ésser humà i la terra. Les aspiracions burgeses de transició energètica a les renovables són una expressió més d'aquestes contradiccions. Perquè països com els nòrdics o Dinamarca puguin desenvolupar les seves energies renovables com plaques fotovoltaïques, turbines eòliques o, fins i tot, energia nuclear cal que s'espolii silici, urani i força de treball dels països de la perifèria de l'imperialisme. Països molts dels quals seguiran cremant carbó per generar energia, carbó que genera el 60% de la producció elèctrica mundial (<https://data.worldbank.org/indicador/EG.ELC.COAL.ZS>).

Carta oberta a *Horitzó Socialista*

Companyes

Hem llegit la *Carta oberta al jovent comunista*¹ i també el que heu anat publicant al web *Horitzó Socialista* i voldríem obrir un diàleg amb vosaltres. Estem a les coalicions que ha format la CUP, però no dins, per tal de mantenir la nostra independència política. Tampoc estem a l'*Esquerra Independentista*. Som socialistes, trotskistes i compartim amb vosaltres «l'actualitat de la revolució». Creiem que el més general de la vostra posició està contingut a la carta, així que us voldríem fer algunes reflexions relatives a ella.

Dieu que us ha tocat viure la «llarga ressaca de la derrota del projecte comunista. Després del complex desenvolupament del moviment socialista entre la segona meitat del segle XIX i l'inici del XX, que permet construir amb gran rigorositat la teoria revolucionària i contrastar-la amb una pràctica revolucionària creixent,...». Hi estem d'acord, nosaltres també ens considerem hereus d'aquell moviment socialista, construït sobre els ciments de Marx i Engels, desenvolupat amb rigorositat per Rosa Luxemburg, Lenin i Trotski, amb les fites de la Comuna de París i el gran triomf de la revolució russa. I si, venim d'una derrota.

El que no sabem és si compartim el punt de partida de la derrota: vosaltres semblaria que el poseu a «la derrota militar i ideològica de la URSS quan el comunisme entra definitivament en la fase de guaret de la que en som hereus.» Per nosaltres, òbviament la restauració del capitalisme a la URSS, la Xina, el Vietnam, Cuba... fins a un terç de la humanitat, va ser un brutal retrocés. Però aquestes restauracions capitalistes van ser comandades pels partits comunistes de cada país i amb tota la maquinària de cada estat i, on no van caure i es mantenen com a la Xina, apliquen totes les mesures econòmiques d'un país capitalista. Per això, el punt de partida de la derrota del comunisme i des del qual reconstruir-lo, creiem que està més enrere. Amb Stalin—com va alertar Lenin en el seu testament—i la seva teoria del «socialisme en un sol país» i la «coexistència pacífica», imposada amb sang i foc dins la URSS, que va portar a acords com el repartiment de Polònia amb Hitler o la derrota de la Revolució de 1936 a casa nostra, entre d'altres, de la qual també ens considerem hereus. Per nosaltres, la derrota comença amb la de l'*Oposició d'Esquerra* a la URSS, inclòs l'assassinat de Trotski, que defensaven, contra el «socialisme en un sol país», la «revolució permanent» i el caràcter internacionalista de la revolució. Som trotskistes i, per tant, leninistes. Per això mai hem deixat de considerar que vivim en l'època de l'imperialisme, quan les guerres i les revolucions estan a l'ordre del dia.

I, per aquesta mateixa raó, també compartim com imprescindible «una perspectiva de classe» des de la qual comprendre «el paper que juguen diferents opressions, com la de gènere o la nacional». Des d'aquest punt de vista, la batalla política ens ha portat a continus debats dins de les coalicions amb la CUP, com podeu comprovar en els múltiples escrits que hem posat a debat, criticant com vosaltres «un projecte impotent, que fa una crítica radical a les diferents opressions però (...) sense capacitat real per a confrontar aquest domini—el del capital—», revestint-lo d'un discurs amb zigzags que també hem denunciat que, com dieu, «oscil·la entre les proclames revolucionàries i les demandes reformistes». Nosaltres defensem la metodologia del *Programa de Transició* de la IV Internacional, que respon a les reivindicacions més concretes amb la lluita i sempre anant un pas més enllà, cap a la revolució, sense perdre el nord de la presa del poder, la «dictadura de classe» i la «construcció del socialisme com a única manera de superar tota explotació i opressió», com també dieu.

Critiqueu l'*Esquerra Independentista* per una «falta d'independència política (...) que ens ha subsumit sota el projecte socialdemòcrata i interclassista» i dieu que «Aquest projecte té, en l'aposta

institucional, la vessant que reflecteix els postulats de fons de forma més evident, però es beneficia de la necessària col·laboració de la crítica impotent de la resta del moviment.» Sí, el problema és la manca d'independència política que porta al reformisme i a l'interclassisme, no la participació institucional en sí mateixa. Tot i això, és cert que a les institucions de l'estat burgès la pressió és molt més gran i cal més fermesa ideològica, i no cares mediàtiques que portin vots. Les indicacions dels quatre primers congressos de la III Internacional per a la intervenció en eleccions i parlaments burgesos concreten el que sempre deia Lenin de no deixar passar cap oportunitat per arribar als i a les treballadores, sent conseqüents amb el programa, com va fer Liebknecht votant en el Bundestag contra els crèdits de guerra en la I GM.

Sobre la CUP, dieu que «Quan parlem d'Unitat Popular, podem parlar d'un bloc històric revolucionari que necessàriament s'ha hagut de construir mitjançant la independència de classe del proletariat, que esdevé classe hegemònica i imposa el seu projecte històric a la resta; o, per contra, podem

construir un **bloc interclassista, a partir del subjecte «poble», que mantinga un discurs radical però que a la pràctica defensi el programa socialdemòcrata.** És la indefinició de les categories el que permet aquest ventall i és el sentit comú hegemònic el que fa que s'imposi la segona opció.» Estem absolutament d'acord amb la conclusió i, per això, hem mantingut sempre la nostra independència política i de classe. I també en la indefinició de les categories que dona per tot, com postures tan interclassistes com les d'entrar en governs burgesos de la Generalitat. Ara be, també tenim dubtes en el concepte d'Unitat Popular en la primera versió: a quina «hegemonia» us referiu? A la de Lenin², com a sinònim de la «consciència en sí» i la «consciència per a sí» de Marx, o a «l'hegemonia» de Gramsci, que s'acompanya de la «guerra de posicions», d'un «canvi cultural a llarg termini», amb la derivada de la «revolució passiva»³, que contraposava a la revolució russa i ha donat lloc a tantes teories de la transició pacífica al socialisme? Nosaltres creiem, com Marx, Lenin i Rosa Luxemburg, que **la revolució és violenta i no un trànsit democràtic al socialisme**, com plantejava la UP d'Allende a Xile. La història ho ha demostrat en prou llocs, sempre amb resultats sagnants per a la classe obrera quan s'han aplicat propostes pacifistes de transició al socialisme. La nostra proposta és unir forces sí, però amb **Fronts dels Treballadors i d'Esquerres** construïts sense ambigüitats, amb la independència de classe com a punt essencial, tant presentant-se a eleccions com en les lluites de dia a dia, com tenim a Argentina⁴. Però, fins i tot en aquest cas, creiem que la garantia és el partit revolucionari que impulsi la lluita cap a la revolució i el socialisme.

Voldríem que això només fos el primer contacte, perquè sobretot compartim la vostra convicció de que «*la revolució és possible*»—i necessària—i la reivindicació «*D'un jovent que es mira als ulls i sent l'orgull que donen la coherència, la fermesa, la tenacitat i la tendresa*». Esperem la vostra resposta.

Salutacions revolucionàries.

Notes

¹ <https://contracultura.cc/wp-content/uploads/2022/03/Article-Carta-oberta-al-jovent-comunista.pdf>

² Lenin considera que «*justament la consciència de la idea de l'hegemonia*» ha de transformar «*una suma de corporacions en una classe*» (Obras completas, XVII) (141)

³ «*El concepte de revolució passiva em sembla exacte no només per a Itàlia sinó també per als altres països que van modernitzar l'estat a través d'una sèrie de reformes o guerres nacionals, sense passar per la revolució política de tipus radical jacobina*». Gramsci, Cuadernos desde la cárcel 2. <https://uit-ci.org/index.php/2020/09/08/a-80-anos-de-la-muerte-de-antonio-gramsci-fundador-del-partido-comunista-italiano/>

⁴ El Frente de Izquierda y de Trabajadores-Unitad (FIT-U) és una coalició electoral argentina d'esquerres conformada per les presidencials de 2011 amb el Partido de los Trabajadores Socialistas, Partido Obrero e Izquierda Socialista. Per les eleccions de 2019, s'hi va sumar el Movimiento Socialista de los Trabajadores, quan es va afegir al nom original, la paraula «Unitad». Al 2021, va superar el 5,5% de votants i es va situar com la tercera força al país, obtenint diputats estatals i provincials.

55 anys de l'assassinat del Che

"Revolució socialista"

Fa 55 anys de l'assassinat del líder revolucionari llatinoamericà, Ernesto Che Guevara el 9 d'octubre de 1967 a Bolívia. Reproduïm extractes d'aquesta nota de Mercedes Petit del 9 d'octubre de 2008 quan es van complir 40 anys del seu assassinat.

Ara que estan de moda tota mena d'enquestes, seria un orgull que Guevara, que va caure a Bolívia el 9 d'octubre de 1967, quedés consagrat com l'«*argentí més famós*». Per a molts dels joves que el tenen en les seves samarretes, pins i cartells, és un exemple de vida militant, honesta, de dedicació a un ideal de canvi revolucionari i de lluita.

Ernesto Guevara és tot això, i molt més. En les polèmiques actuals sobre la lluita pel socialisme en el nou segle, hi ha molt per aprendre i tenir en compte de la seva experiència. El nostre corrent, encapçalat per Nahuel Moreno, va criticar des dels seus orígens les concepcions guerrilleres i foquistes de Guevara. Aquestes crítiques les fèiem amb el convenciment que aquells focus guerrillers eren una via morta per l'assoliment de nous triomfs i en el marc de la defensa incondicional de la primera revolució socialista a Amèrica Llatina. Li criticàvem també no plantejar-se la necessitat de l'autodeterminació i democràcia per a la classe obrera i la necessitat de construir nous partits revolucionaris. Però també consideràvem que la figura de Guevara anava molt més enllà d'aquestes diferències.

«Guevara: heroi i màrtir de la revolució permanent»

Amb aquest títol, fa quaranta anys Nahuel Moreno publicava el seu homenatge al revolucionari assassinat a Bolívia. «*Guevara, que es va jugar la vida quantes vegades va ser necessari, fins a perdre-la, per la revolució cubana i llatinoamericana, no va tenir temor d'enfrontar i donar resposta als problemes més greus plantejats a la revolució. Des de la defensa de Cuba fins a la construcció del socialisme en l'etapa de transició, passant per les relacions econòmiques entre els països socialistes [...] per a donar-li una sortida: la revolució permanent*» (La Verdad, 23/10/67).

Recordant la seva trobada amb el Che en la reunió de Punta de l'Est, Moreno no va

a Bolívia

«Caricatura o caricatura de revolució»

dubtar a situar-lo en l'«ala més revolucionària», que s'oposava a la direcció de l'URSS, en el procés cubà, encara que sense passar per alt les seves posicions pro-xineses. (El Tigre de Pobladora, El Socialista, 2006).

A més d'infatigable defensor de les expropiacions i la centralització econòmica, Guevara es plantejava fer «participar als treballadors en la direcció de l'economia nacional planificada» (vegeu per exemple el seu discurs del 8/8/61). I va tenir una particular i primerenca preocupació per denunciar i combatre els privilegis que començaven a usufructuar els funcionaris del govern i el partit. Va mantenir una vida personal i familiar absolutament austera i es posava cada diumenge al capdavant de brigades de treball, per educar amb el seu exemple. La seva visió internacionalista ho va portar a entendre la defensa de Cuba com a part de l'extensió de la revolució socialista a la resta d'Amèrica Llatina i a xocar cada vegada més amb les posicions de la burocràcia soviètica. Va criticar durament els termes d'intercanvi econòmic de l'URSS amb els altres països de l'anomenat «camp socialista». El febrer de 1965 va pronunciar un cèlebre discurs a Alger. Va fer una crida a unir les lluites contra l'imperialisme fins a acabar definitivament amb ell a tot el món, a enfortir l'internacionalisme proletari i a la lluita mundial pel socialisme. Va condemnar la política de coexistència pacífica entre la direcció de l'URSS i l'imperialisme, va exigir el suport incondicional, amb armes gratis, als vietnamites, va denunciar el jou dels deutes externs, i les bases militars ianquis. Aquestes posicions revolucionàries anaven perdent suport dins de Cuba, i poc després va marxar per a no tornar.

Abans de complir-se el primer any del seu assassinat, la direcció de Fidel i el PC cubà van secundar l'agost de 1968 la massacre de la revolució txecoslovaca a les mans de l'exèrcit soviètic. I quan va arribar Allende al govern a Xile va secundar calorosament la «via pacífica al socialisme», que amb la seva utopia de conciliació de classes va obrir el camí al triomf de Pinochet.

Les concepcions del «socialisme del Segle XXI» i Guevara

Actualment, els governs de Veneçuela i Cuba, i el PC cubà, proclamen un anomenat «socialisme del Segle XXI». Defensen l'economia mixta capitalista, la convivència entre diferents formes de propietat (incloent-hi els negocis de les grans multinacionals) i els mecanismes del mercat. Els fracassos de Xile en els setanta i de Nicaragua en els vuitanta ja van ser proves contundents de cap a on condueix aquest neorreformisme. Es va prendre un camí oposat al

de Cuba, mantenint el capitalisme. El Che ja no hi era. (...) Les experiències de les «reformes cap al mercat» dels buròcrates xinesos i dels soviètics, que van donar lloc a la restauració del capitalisme en aquells països, i els renovats intents de fer «socialisme» en el capitalisme mantenen la vigència d'aquella frase per la qual va donar Guevara la seva vida: «*revolució socialista, o caricatura de revolució*».

Creia el Che que Trotsky «era un enemic de la Unió Soviètica»?

Sempre sorgeix l'interrogant sobre inclinacions del Che cap a Trotsky, el vell revolucionari rus. Recordem un sol exemple. Al cap de 30 anys del seu assassinat, el «Comandante Benigno» (el cubà Daniel Alarcón Ramírez, que el va acompanyar a Bolívia), declarava que, després del seu discurs a Alger, «*per a la Unió Soviètica el Che es converteix en un antisoviètic. Alguns ho qualifiquen de trotskista o una cosa semblant. Això no era de coneixement del poble cubà sinó d'alguns dirigents.*» (La Premsa, 29/6/97).

(...) Guevara, en moltes de les seves crítiques a la burocràcia i en la seva defensa de la revolució socialista, va coincidir amb posicions de Trotsky, encara sense anomenar-lo. I quan estava en la selva boliviana, el Che, en el seu mínim equipatge, portava un llibre de Trotsky...

8/10/2022

Mercedes Petit
Premsa UIT-QI

(ve de pàg 10. Rebaixa peonades PER)

Gent de la petita burgesia dels pobles que, mitjançant el tripijoc i la complicitat de molts Ajuntaments, engreixen els seus comptes corrents amb el cobrament del subsidi mentre els autèntics, els legítims beneficiaris, han d'emigrar a França, a la Manxa o a Navarra.

Unes rebaixes de peonades de pa per avui i fam per demà i que no solucionen el problema del jornalier i de la terra a Andalusia.

Javier Ballesteros.
Jornaler
Còrdova

(ve de pàg 16. Ecologia)

Veient tan desesperançadora realitat per a la joventut revolucionària mundial ens hem de preguntar: Hi ha espai per a la reforma del sistema capitalista o la destrucció ambiental li és inherent? Davant d'un imminent col·lapse climàtic, quina és l'estratègia? Som col·lapsistes? Decreixentistes? Només cal ser revolucionaris? Per què la lluita pel clima és majoritàriament jove? Ha de ser així?

Davant aquest escenari nosaltres ho tenim clar: necessitem urgentment acabar amb la destrucció de la natura, i per això cal caminar cap a la fi del capitalisme. Fa anys que la burgesia reformista demostra que no és possible la pervivència del medi ambient en un sistema que avantposa el guany d'uns quants a la salut de la natura i del propi ésser humà. Per això cridem a l'organització del jovent amb el conjunt de la classe obrera; perquè només en un sistema en què primin els interessos de les treballadores es podrà frenar la destrucció mediambiental capitalista.

Marc Palomer

Notes

1 Martínez, L. H. (2005). POST INDÚSTRIA. L REVOLUTION HUMAN ACTIVITY AND CLIMATE CHANGE 403-421. <http://www.jstor.org/stable/42842978>

2 Entenem per forces productives pels mitjans de treball (essencialment la natura), l'ésser humà i les eines i la tècnica

30 d'octubre de 1922 ascens al poder de E

Resulta impossible no associar l'actual ascens de Giorgia Meloni, de l'ultradretà Germans d'Itàlia, a la presidència italiana, amb l'ascens de Benito Mussolini ara fa cent anys. Però encara són moltes les diferències.

El setembre-octubre de 1922 es van anar mobilitzant a gran part del país desenes de milers de «camises negres», les bandes armades del feixisme, ocupant ciutats, pobles i llogarets. Anaven creant un ambient propici per a que Mussolini s'apoderés del govern a Itàlia.

El feixisme italià

Benito Mussolini (1883-1945) va néixer en un poblet a prop de Bolonya, al nord d'Itàlia. Va ser docent i es va sumar al PSI (Partit Socialista Italià), on va arribar a la direcció del seu diari *¡Avanti!*. Es va retirar el 1914 quan majoritàriament el PSI va rebutjar la guerra interimperialista. El 23 de març de 1919 va fundar els *Fasci de Combattimento* (grups de combat), sustentat en grups armats i uniformats, els «camises negres». A finals d'aquell any hi va haver eleccions, però cap dels candidats feixistes (entre ells el mateix Mussolini) va ser elegit. El setembre de 1920 es va produir l'ocupació massiva de les fàbriques, fonamentalment al nord. La derrota d'aquesta revolució obrera a Itàlia va aclarir el camí a Mussolini. Deia León Trotski: «*El feixisme a Itàlia és producte directe de la traïció dels reformistes a la insurrecció del proletariat. Des de la fi de la guerra, el moviment revolucionari italià anava en alça i el setembre del 1920 els obrers havien arribat a l'ocupació d'empreses i fàbriques. [...] L'esclafament del moviment revolucionari va ser la premissa més important pel desenvolupament del feixisme. El setembre, es va interrompre l'ofensiva revolucionària del proletariat i, el novembre, va tenir lloc la primera manifestació important dels feixistes (la presa de Bolonya).*»¹

Durant 1921 el feixisme va créixer sense pressa i sense pausa, a l'escalfor de les accions violentes de les «esquades» que, armats amb porres, ganivets i revòlvers, atacaven obrers i camperols, en particular, socialistes i comunistes. El nombre d'afiliats va passar de 80.746 a l'abril a 217.256 al novembre. Creixia vertiginosament i el moviment ampliava el seu original marc urbà al nord, per estendre's per tot Itàlia.

A l'abril el PSI (la majoria reformista del qual s'havia retirat de la Tercera Internacional) va

22: Benito Mussolini

signar amb els feixistes un «pacte de pacificació» que va incentivar l'accionar de les seves bandes i va agreujar la confusió a les files obreres i camperoles. Al camp, es van anar consolidant amb la promesa als camperols pobres i als jornalers del lliurament de terres. Alhora, van anar estrenyent les seves relacions amb els «agraris», camperols rics i terratinents, molts d'ells part de la noblesa tradicional. A més, comptaven amb la passivitat dels carrabiners i la creixent complaença de les cúpules militars i el Vaticà.

El juny el Partit Nacional Feixista va aconseguir uns grans resultats a les eleccions legislatives. Mussolini va ser el diputat més votat a Milà i Bolonya. També va quedar entre els deu més votats a nivell de tot el país. La gran burgesia, els banquers i industrials, els terratinents i el rei Víctor Manuel, es van anar inclinant cada cop més a la negociació amb el feixisme.

La marxa cap al poder, que és a Roma

El 1922, la major part de les ciutats del nord d'Itàlia estaven ja en mans del feixisme. Mussolini es va plantejar que s'acostava el moment d'exigir que li lliuressin el govern. I l'instrument per aconseguir-ho va ser la convocatòria a la capital, Roma. El fracàs d'un intent de vaga general convocada per l'esquerra a l'agost el va encoratjar i es va fixar el 28 d'octubre per culminar la mobilització de centenars de milers de seguidors a les ciutats principals i l'ocupació de Roma.

L'anomenada Marxa sobre Roma va estar precedida per una planejada presa violenta de ciutats i pobles que eren saquejats violentament pels «camises negres», que cremaven les impremtes i locals socialistes, per exemple, i es retiraven.

Amb febrils negociacions van anar caient diferents alternatives, ja que els feixistes exigeixen no només que fos Mussolini el primer ministre, sinó que els principals ministeris estiguessin a les seves mans. La pressió sobre Víctor Manuel creixia. El seu cosí, l'arxi-reaccionari duc d'Aosta, des de 1920 li deia que havien d'imposar una dictadura anti-obrera i repressiva semblant a la d'Horthy a Hongria. La reina mare Margarida de Savoia, la vídua d'Humberto I, també donava suport als feixistes.

El 27 d'octubre va renunciar el gabinet. El fracàs d'un intent d'imposar l'estat de setge va aprofundir el buit. Als voltants de Roma deambulaven 70.000 homes armats i impacients. A Milà i tot el nord l'Associació Bancària (que va posar 20 milions per donar suport a la «Marxa sobre Roma») i la Confederació de la Indústria i l'Agricultura insistia

en què l'única solució era Mussolini. Per fi, el diumenge 29 al matí el rei va enviar l'esperat telegrama: «S.M. el rei, desitjós d'encarregar-vos formar govern, us prega acudir quan més aviat millor a Roma.»

Mussolini, content i sense problemes, aquell dia va prendre el tren de les 20h cap a la capital. Va ser a Roma abans que els seus partidaris. Havia triomfat. De tota manera, per mantenir l'èpica i la llegenda, alguns milers van ser autoritzats a entrar-hi, després d'estar tres dies sota la pluja.

En el gruix de la població va primar la passivitat i la indiferència. La major part dels antifeixistes no calibraven la gravetat de la situació. Molts pensaven: «aquests no duraran més de dos mesos»².

Van ser més de vint anys d'un ferotge règim repressiu i anti-obrer, que va sumar Itàlia com a aliada del genocidi nazi. El 28 d'abril de 1945, quan intentava fugir a Alemanya, el *Duce* va ser capturat i ajusticiat per partisans (guerrillers) de la resistència antifeixista. El seu cos sense vida i el de la seva amant Clara Petacci van ser exhibits a Milà.

26/10/2022

Mercedes Petit,
dirigent de la UIT-QI

Notes

¹ Trotsky. La lucha contra el fascismo en Alemania. Pluma, 1973

² Angelo Tasca: El nacimiento del fascismo. Ediciones Ariel, Barcelona, 1969.

Per a amants del bon cinema, recomanem la pel·lícula de 1962 «*La Marcha sobre Roma*», dirigida per Dino Risi, amb Vittorio Gassman i Hugo Tognazzi.

Ucraïna

Construint un partit socialista sota les bombes

Entre les bombes de la invasió de Putin sobre Ucraïna i els embats econòmics de la burgesia nacional i internacional, una part de la classe treballadora ucraïnesa s'organitza com a «Sotsialnyi Rukh» o Moviment Social ucraïnès per defensar els seus drets i tractar de construir un partit socialista. Vam estar amb ells a Lviv quan vam anar a lliurar ajuda a Kíiv. Transcrivim extractes de les resolucions de la Conferència.

Resolució: La guerra i el futur d'Ucraïna i el moviment d'esquerra

El poble d'Ucraïna ha demostrat la seva capacitat per lluitar pel dret a decidir sobre el seu propi destí i la seva determinació per defensar el país i posar fi a la guerra el més aviat possible. Les autoritats i els representants de la ideologia fonamentalista del mercat, junts amb les grans empreses, segueixen impulsant un model econòmic enfocat a beneficiar una minoria a costa del benestar de la majoria absoluta de la població. [...] El nostre país es mereix un arranjament de postguerra, en què el treball digne, un sistema de seguretat social fiable, l'educació assequible, l'habitatge i la medicina esdevinguin una prioritat. Els ucraïnesos han sentit en la seva pell com de dolorosa pot ser la desregulació dels preus dels aliments, de l'habitatge i dels combustibles.

Es necessita un partit per implementar una visió alternativa d'Ucraïna: democràtica, social i socialista. [...] L'objectiu final d'aquesta força política ha de ser l'emancipació de la humanitat i la democratització radical de la vida econòmica, política, nacional i social. El partit ha de defensar el trasllat del poder sobre l'economia des dels propietaris privats i la gestió empresarial fins als col·lectius laborals i a les comunitats. [...] L'economia s'ha de construir sobre la base de la propietat pública més que de la propietat privada.

[...] Va ser la gent, inclosos els treballadors organitzats, que representen la major part de la societat civil, qui es va aixecar per defensar el país. Malauradament, tot i que la classe obrera constitueix el nucli de la resistència ucraïnesa contra l'imperialisme rus, les nostres autoritats continuen

tirant endavant legislacions destinades a limitar la seva participació en la presa de decisions, provocant així nous conflictes socials, minant les capacitats de defensa, i atacant els drets democràtics de la majoria per a la protecció de la minoria dominant. [...] Hi va haver un suport generalitzat a la demanda de cancel·lar el deute exterior d'Ucraïna, que va provocar la seva eventual congelació i el suport dels sindicats mundials més grans i dels partits de l'esquerra democràtica. [...] Ara que el país en tota la seva diversitat lingüística, ètnica i cultural s'ha unit per la lluita armada pel dret a decidir sobre el seu propi destí a través de les seves pròpies formes d'autoorganització, [...] és la gent treballadora, qui constitueixen la nació ucraïnesa que ha de decidir com construir el nostre país.

Conferència de Sotsialnyi Rukh. Setembre 2022

«Sotsialnyi Rukh» creu que les prioritats en la lluita han de ser:

1. Victòria completa i seguretat per a Ucraïna.

L'exèrcit rus ha de ser derrotat ara, aquest és un requisit previ per al desenvolupament democràtic i social, tant del nostre país com del món. [...] **S'ha de construir un nou sistema de seguretat internacional per contrarestar eficaçment qualsevol manifestació d'agressió imperialista al món.** Ucraïna necessita un programa per restaurar la producció industrial i la defensa intensiva de la ciència i de les indústries relacionades.

2. Reconstrucció d'Ucraïna amb orientació social.

Les forces neoliberals intenten imposar la seva visió de la Ucraïna de la postguerra, un país que pertany als grans empresaris, no a la seva gent, i no té ni protecció social ni garanties. [...] La reconstrucció ha de ser ecològica, social, descentralitzada i democràtica, inclusiva i feminista.

En particular, és necessària la nacionalització de les empreses clau sota control obrer i públic. A més, considerem fonamental i defensem la implantació de la comptabilitat oberta a totes les empreses, independentment de la propietat, amb la implicació dels treballadors en la seva gestió i la creació d'òrgans i comitès electes separats per exercir aquest dret. Els esquemes corruptes de transferència dels beneficis deslocalitzats de les exportacions de mineral de ferro, metall i productes agrícoles s'han de gravar. En general, la fiscalitat ha de ser progressiva per finançar l'àmbit social i el desenvolupament de l'economia. Un altre pas hauria de ser la introducció d'una planificació indicativa i directa per un desenvolupament complet de l'economia estructurada i estable.

3. Socialdemocratització.

Democratització de tots els nivells de la vida, eliminant la influència dels diners i les grans empreses en la política, augmentar la representació i la importància dels sindicats, les minories nacionals i les comunitats en el poder i la seva plena implicació en la presa de decisions. Els propietaris de capital i persones finançades per aquests, no poden ser diputats populars ni ocupar càrrecs en serveis públics i municipals. Els representants de les comunitats locals, en particular de les unitats de defensa territorial, han d'estar directament implicats en proporcionar seguretat i ordre, mentre que la seva activitat ha de ser democràtica, transparent i ha d'estar regulada per l'interès públic.

És necessària la protecció dels drets laborals d'acord amb els millors estàndards existents als països europeus, limitació de la jornada laboral i adopció de la llei d'inspecció de treball.

Hem de transformar les polítiques migratòries per facilitar l'accés a la residència i evitar el tracte indigne cap als estrangers.

Habitatge social i energèticament assequible, protecció dels drets dels llogaters, control del lloguer,

desenvolupament de les infraestructures urbanes i fer ciutats ecològiques, són imprescindibles. Ampliar l'autogovern a les ciutats, introduint elements de democràcia directa, desenvolupament del transport públic i limitar l'ús del transport privat són altres passos essencials a seguir.

A més, el desenvolupament de l'autogovern dels estudiants és fonamental. Els estudiants han d'implicar-se en el procés de presa de decisions a les universitats i altres centres d'estudi, i desenvolupar una xarxa de sindicats d'estudiants

Els companys de la UIT-CI, entre els quals hi havia tres companys de LI, a la trobada internacional organitzada per Sotsialnyi Rukh a Lviv de maig 2022.

independents.

Igualment important és la preservació i el desenvolupament del sistema sanitari ucraïnès. Les reformes basades en principis de la competència i del mercat, més que en l'accessibilitat i la qualitat dels serveis, s'han d'acabar. S'ha d'augmentar el finançament juntament amb la modernització i garantir l'estabilitat i la dignitat dels salaris dels empleats de l'esfera. L'accés als medicaments ha de ser gratuït i la comercialització de la medicina s'ha d'aturar.

4. Identitat i inclusió.

La nova identitat ucraïnesa, que neix davant dels nostres ulls, és multiètnica i multicultural, perquè la majoria dels ucraïnesos, que ara defensen el nostre país, són almenys bilingües. El multilingüisme i la diversitat de la cultura nacional ucraïnesa s'ha de preservar i desenvolupar, centrant-se en l'ucraïnès, la llengua esdevé un mitjà universal d'intercanvi i producció de coneixement en tots els àmbits públics de la vida, la cultura, la ciència i la tecnologia. [...] Sens dubte, la implicació de les minories nacionals en la política i la garantia dels seus drets culturals,

el desenvolupament i la protecció de les cultures amb menys parlants han de formar part del renaixement nacional. La lluita per l'alliberament i

cable, més que del transport privat i amb bateries. Cal implementar àmpliament els sistemes de calefacció elèctrica, com ara bombes de calor. S'ha de reduir l'ús de la fusta i s'han d'adoptar mesures per protegir els boscos.

Sotsialnyi Rukh: contra la Llei laboral nº 2136

la política d'arrelament és per a totes les ètnies d'Ucraïna, i ha d'implicar les seves comunitats en els òrgans de representació amb influència política real, proporcionar finançament d'institucions culturals i el desenvolupament lingüístic amb una compensació considerable per la manca d'un estat-nació.

5. Solidaritat internacional contra l'imperialisme i la catàstrofe climàtica.

Encara que Ucraïna és el país més gran del continent europeu, es troba a la perifèria de la política regional. No tenint cap influència en la presa de decisions, es redueix a un mercat pels estats europeus.

Les contradiccions creixents entre els centres d'acumulació de capital en el sistema capitalista mundial no s'aturaran fins i tot després de la destrucció completa del poder imperialista rus. L'esquerra a Europa i arreu del món va resultar indefensa i desorientada quan l'agressió russa a Ucraïna es va produir. **A menys que el moviment socialista internacional s'adoni dels errors que ha comès i construeixi una nova cooperació i coordinació realment internacionalista, simplement no tenim cap possibilitat d'impedir el creixement de la lluita interimperialista en el futur.**

La catàstrofe climàtica que s'està produint davant els nostres ulls exigeix una acció urgent. La humanitat ha de mobilitzar recursos per al rebuig immediat i complet del combustible d'hidrocarburs. El rebuig total del petroli i el gas natural rus han d'anar acompanyats del desenvolupament de fonts d'energia renovables, però també de l'energia nuclear, sense la qual la humanitat no pot sostenir-se, de moment. Tot el transport ha de ser convertit a tracció elèctrica el més ràpid possible amb èmfasi en el desenvolupament del transport públic i per

6. Un món lliure de creativitat i coneixement.

L'accés al coneixement ha de ser gratuït i a l'abast de tothom. Tothom ha de tenir les millors condicions possibles per aprendre i perseguir els seus propis interessos creatius i de recerca. **El sistema de privatització dels drets de propietat intel·lectual hauria de ser completament abolit** i substituït per un sistema d'autoria pública, reconeixement públic i remuneració dels creadors més que dels empresaris apropiant-se de les obres d'altres persones. Educació massiva de qualitat amb mètodes tradicionals i en línia i s'han d'organitzar grups de classe menys nombrosos. L'educació superior hauria de ser gratuïta per a tothom. L'escolarització privada s'hauria de prohibir i, en canvi, s'ha de motivar la inversió en educació pública. Augment del finançament, ampliació de la recerca i el desenvolupament, especialment en indústries de l'àmbit tècnic i de defensa.

Protegim la victòria del poble d'Ucraïna de la seva privatització per part dels oligarques!

No a la invasió d'Haití!

Des de l'OEA i l'ONU es promou una invasió imperialista contra Haití per aixafar les massives protestes populars, que es desenvolupen des del mes d'agost, i negar novament al poble haitià la possibilitat de sortir de la crisi prenent el destí a les seves pròpies mans. Rebutgem aquest projecte contrarevolucionari. De la mateixa manera, repudiem el suport pervers del Govern de República Dominicana, d'Abinader, a una invasió imperialista contra el país veí.

Seguint les instruccions de Luis Almagro, secretari general de l'OEA, el Govern *de facto* d'Haití, encapçalat per Ariel Henry, el 7 d'octubre va sol·licitar a l'ONU una intervenció armada contra el seu propi país. El secretari general de l'ONU, Antonio Guterres, va respondre dos dies després i va proposar al Consell de Seguretat que aprovés l'enviament d'una «força d'acció ràpida» amb militars d'un o més països. Aquesta força no serien cascs blaus de l'ONU. Guterres, a més, va fer una crida a totes les forces polítiques haitianes a pactar amb el Govern *de facto*.

Des d'agost a Haití es desenvolupa una mobilització popular massiva contra el Govern *de facto*, l'alta inflació, les bandes i l'augment del preu dels combustibles. Henry no va ser triat pels vots del poble haitià, sinó que va ser pràcticament designat pel condomini colonial del *Core Group*, sota el lideratge dels EUA, França i el Canadà.

Tot i que els discursos de Guterres, Almagro, Henry i Abinader a favor de la intervenció militar estrangera a Haití usen com a coartada l'existència de bandes armades dedicades al narcotràfic i l'extorsió, així com l'agreujament de la crisi econòmica i social, la realitat és que han estat els imperialismes nord-americà i europeu qui, a través

d'ocupacions militars, han imposat governs mafiosos les darreres dècades, portant el país a l'actual crisi. El règim del PHTK, al poder des de 2011, subordinat als EUA i vinculat al crim organitzat, es va instaurar després de frauds electorals imposats per l'OEA, i ha estat sota el seu poder que han prosperat les bandes criminals.

Entre el 2004 i el 2017, Haití va estar sota l'ocupació militar de la *Minustah*, amb tropes i assessors proveïts pels pseudo-progressistes Lula, Kirchner, Evo, Mujica, Correa, Bachelet i altres governs llatinoamericans de la falsa esquerra. Posteriorment, entre el 2017 i el 2019 va funcionar la *Minujusth*, encarregada d'assessorar i donar suport a la policia haitiana.

L'ocupació militar per part de la *Minustah* va consumir milers de milions de dòlars per sostenir al poder una banda de corruptes, reprimint i abusant de milers de persones, a més de deixar desenes de milers de morts producte de l'epidèmia de còlera introduïda per soldats nepalesos, que també va generar 400 morts a República Dominicana. L'ocupació militar no va resoldre cap dels problemes d'Haití, sinó que els va agreujar.

Una sortida a l'actual crisi, per permetre atendre les necessitats urgents de les majories populars, és a les mans del mateix poble haitià, que lluita per alliberar-se del règim mafiós del PHTK. De les mateixes organitzacions obreres i populars que es mobilitzen ha de sorgir un nou govern representatiu de la voluntat majoritària.

Ens sumem a les organitzacions de l'esquerra haitiana que exigeixen anul·lar el deute extern i que

els EUA paguin reparacions per les invasions perpetrades durant el segle XX, que França pagui per l'extorsió imposada el segle XIX a canvi del reconeixement de la independència haitiana, i que aquests recursos es facin servir per garantir accés a aigua potable, electricitat, salut i educació pel poble haitià.

Rebutgem el suport d'Abinader a la invasió

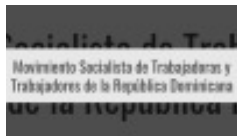
El Govern d'Abinader va oferir un espectacle repugnant a la ciutat fronterera de Dajabon, el 9 d'octubre, donant suport total a una intervenció militar estrangera a Haití, adjudicant-se un suposat èxit en la seva política exterior. Va anunciar que, davant l'eventual invasió, es tancaria la frontera i es prohibiria l'atorgament d'asil o refugi a persones haitianes, ja que segons el president seria «*molt perillós per a la integritat dominicana que rebem aquí asilats*». (...) En els fets, el Govern dominicà es desentén de tots els pactes i tractats internacionals signats en matèria de dret a l'asil i al refugi però, a més, ara ho declara obertament.

Davant l'indigne suport d'Abinader a una invasió imperialista contra el poble haitià, cal recordar que República Dominicana també va ser envaïda el 1965 per l'imperialisme amb el suport de l'OEA. En la resistència popular contra els invasors, el poble dominicà va poder comptar amb la solidaritat de combatents haitians a les files constitucionalistes, com el poeta i màrtir revolucionari Jacques Viau, assassinat pels ianquis. El poble dominicà s'ha de solidaritzar amb el poble haitià, denunciant la possibilitat d'una invasió i rebutjar la política agressiva i pro-imperialista d'Abinader contra Haití.

Ens sumem a la crida de la Unitat Internacional dels i de les Treballadores-Quarta Internacional a protestar davant les ambaixades dels governs integrants del *Core Group* pel cessament de la ingerència imperialista a Haití i contra el projecte d'invasió impulsat des de l'ONU i l'OEA.

11/10/2022

Movimiento Socialista de Trabajadoras y Trabajadores, sección de la UIT-QI de República Dominicana

França

Avanguardia a Euro

El 18 d'octubre va tenir lloc a França la vaga general convocada per CGT, FO, FSU i SUD-Solidaires, així com per les organitzacions juvenils i estudiantils franceses. Els i les treballadores de l'educació, dels ferrocarrils, de les indústries química i aeronàutica, de les escoles bressol, de la sanitat i de les residències de gent gran, van ser els sectors més actius a la vaga. Al voltant de 300.000 manifestants van recórrer els carrers de 150 ciutats. Hi va haver un centenar de bloquejos d'instituts i d'altres accions per part d'estudiants de secundària. La mobilització exigia augments salarials, la defensa del dret a vaga i en suport als treballadors de la petrolera *TotalEnergies*, que es trobaven en vaga des de finals de setembre.

Dos dies abans, el diumenge 16, una manifestació amb 140.000 participants recorria els carrers de París sota el lema «*contra la vida cara i la inacció climàtica*». La convocava la *Nova Unió Popular, Ecològica i Social* (NUPES), coalició dirigida per Jean-Luc Mélenchon, de *França Insumisa* juntament amb el *Partit Socialista, Europa-Ecologia-Els Verds* (EELV) i el *Partit Comunista*. També comptava amb el suport del Nou Partit Anticapitalista (NPA), diverses associacions ecologistes i de solidaritat i algunes federacions sindicals estudiantils.

La vaga del 29 de setembre i la de les refineries

El precedent a la vaga del 18 d'octubre cal buscar-lo a la jornada de vaga nacional del 29 de setembre, per un salari mínim de 2.000 euros bruts, augments salarials en funció de la inflació, el restabliment de l'escala mòbil de salaris i pensions i per la igualtat salarial real entre dones i homes. Van sortir 250.000 manifestants als carrers. Però uns dies abans, el 20 de setembre, havia arrencat la vaga per salaris a dues refineries d'*Esso-ExxonMobil*, i poc després a les de *TotalEnergies*. El resultat va ser una forta reducció del proveïment i llargues cues a les benzineres.

El Govern Macron i la seva primera ministra Élisabeth Borne, que s'oposa a l'establiment de nous impostos als superbeneficis de les grans empreses, dimecres 12 d'octubre va començar a obligar a treballadors en vaga a la tornada a la feina sota amenaça de multes i penes de presó mitjançant l'establiment de serveis mínims. Els sindicats van respondre amb demandes legals contra aquestes mesures repressives contra el dret de vaga. Tot i que aquestes mesures han permès obrir algunes benzineres, van provocar la ràbia.

pa de la lluita obrera pels salaris

Les multinacionals *Esso-ExxonMobil* i *TotalÉnergies* van utilitzar els dos sindicats que no participaven a la vaga per signar un acord: la CFDT i la corporativista CFE-CGC, que són majoritaris en el conjunt de *TotalÉnergies*, però no entre les refineries que estaven en vaga. A *Esso-ExxonMobil* l'acord es signava el 10 d'octubre amb un augment salarial del 5,5% (més un punt de primes) i a *TotalÉnergies*, l'acord és de 14 d'octubre un 5% per a tots els salaris (més dos punts en primes).

A les dues refineries d'*Esso Exxon Mobil* els i les treballadores van votar suspendre la vaga el divendres 14 d'octubre, després de 24 dies de vaga. Però les assemblees de vaguistes de *TotalÉnergies* van rebutjar els acords i van votar seguir la vaga, a tres refineries fins al 20 d'octubre, a les altres 2 fins al 27.

Els vaguistes exigeixen una pujada de salari del 10%, amb l'objectiu de compensar la inflació (5,6% interanual al setembre), més una redistribució dels superbeneïcits. *TotalÉnergies* ha generat un benefici de més de 18.800 milions d'euros el primer semestre del 2022 i de 5.700 milions el segon. La remuneració del seu president i director executiu Patrick Pouyanné va augmentar un 52% aquest any, cosa que augmenta la indignació obrera.

La vigília de la vaga general del 18 d'octubre, el Ministre d'Economia i Finances, Bruno Le Maire, llençava llenya al foc en afirmar que el moviment social actual era «inacceptable» i «il·legítim» i cridava a «alliberar els dipòsits de carburant i les refineries», en una clara crida a la repressió. Li responia el secretari general de la CGT Philippe Martinez «el Govern ha subestimat la ràbia a les refineries, però també la ràbia general del país».

Macron a la corda fluixa

Les direccions sindicals CGT, Solidaires, FSU i FO han convocat una jornada de mobilització per al 27 d'octubre i una vaga per al 10 de novembre. **A la defensa dels salaris uneixen altres reivindicacions: reduir l'IVA dels productes de primera necessitat, la pujada de pensions i dels subsidis per desocupació amb la inflació, la baixada dels lloguers i els preus dels carburants i energia, amb**

augment d'impostos a les energètiques, suport al transport públic. Sense haver resolt el conflicte de les refineries, s'espera que entri en lluita el transport ferroviari, mentre comencen noves vagues a les empreses del sector aeronàutic d'Occitània i a les centrals nuclears.

Macron tem un esclat social, motivat per la forta caiguda del poder adquisitiu de les treballadores i els treballadors. Amb una inflació que es manté al 5'6%, el Ministeri de Treball reconeixia que el salari mitjà mensual «*havia augmentat un 3,1% per al sector dels serveis, un 3,0% per a la indústria i un 2,6% per a la construcció.*»

El Govern està en minoria parlamentària amb 250 parlamentaris (amb els dos socis) sobre els 577. Per això Macron vol recórrer a una via exprés per aprovar els pressupostos del 23. Mentrestant, hi ha una disputa per ser la referència de l'oposició entre l'extrema dreta de Marine Le Pen (RN) que va aconseguir 89 diputats al juny, i Jean-Luc Mélenchon de FI (75 diputats), que diu que està «*dibuixant la construcció d'un nou Front Popular que exercirà el poder al país quan arribi el moment*», al costat del PS (31).

Després dels pressupostos, Macron vol imposar una reforma contra les prestacions per desocupació, i una altra de les pensions per augmentar-les de 62 a 65 anys. Mesura que el 2019 va ser frenada per la mobilització obrera i popular. Cal recordar que la lluita contra l'intent de Sarkozy d'eleva l'edat a les pensions el 2010 va mobilitzar vuit vegades diversos milions de treballadors i va tenir un pes decisiu en la pèrdua de les eleccions de Sarkozy del 2012.

La mobilització obrera contra la inflació s'estén per Europa

França és a l'avantguarda en les lluites per salvaguardar el poder adquisitiu dels salaris, però és arreu d'Europa on creixen les mobilitzacions amb aquesta mateixa exigència. Abans de l'estiu, en el transport aeri a França i Alemanya, també entre els treballadors/es dels ports alemanys del Mar del Nord. A Gran Bretanya van ser els ferrocarrils i els portuaris de Felixstowe, el major port de càrrega. També al metro de Londres, en els escombriaires d'Edimburg o als Ferrocarrils Estats Holandesos (NS). La llarga vaga de les refineries a França i la vaga general suposen un salt cap endavant. A Itàlia i Portugal hi va haver manifestacions multitudinàries. A l'Estat espanyol milers van marxar en defensa de pensions i salaris a Madrid el 15 d'octubre. Grècia es prepara per a una vaga general al novembre.

La defensa del poder adquisitiu de salaris i pensions és imprescindible. Unir les lluites i la vaga general a

cada país, amb jornades de lluita europees. La inflació a la Unió Europea (UE) va ser del 10,9%. A la Gran Bretanya, del 10,1%. L'elevació de preus ha estat associada no a un excés de demanda, sinó a la realització de beneficis astronòmics de les grans empreses. Cal frenar una transferència de diners directes de les butxaques de la classe obrera i els sectors populars a les empreses. Cal exigir l'escala mòbil de salaris i pensions i indexar-los a l'augment de la inflació. Cal exigir la intervenció del Govern sobre els preus dels productes de primera necessitat, com ara l'habitatge i els subministraments bàsics, i la nacionalització sota control obrer d'energètiques i de la banca.

22/10/2022.

Josep Lluís del Alcázar.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

✉ LUCHAI@TELEFONICA.NET
 📷 [LLUITA.INTERNAZIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNAZIONALISTA)
 🐦 [@LUCHAI](https://twitter.com/LUCHAI)
 📺 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI